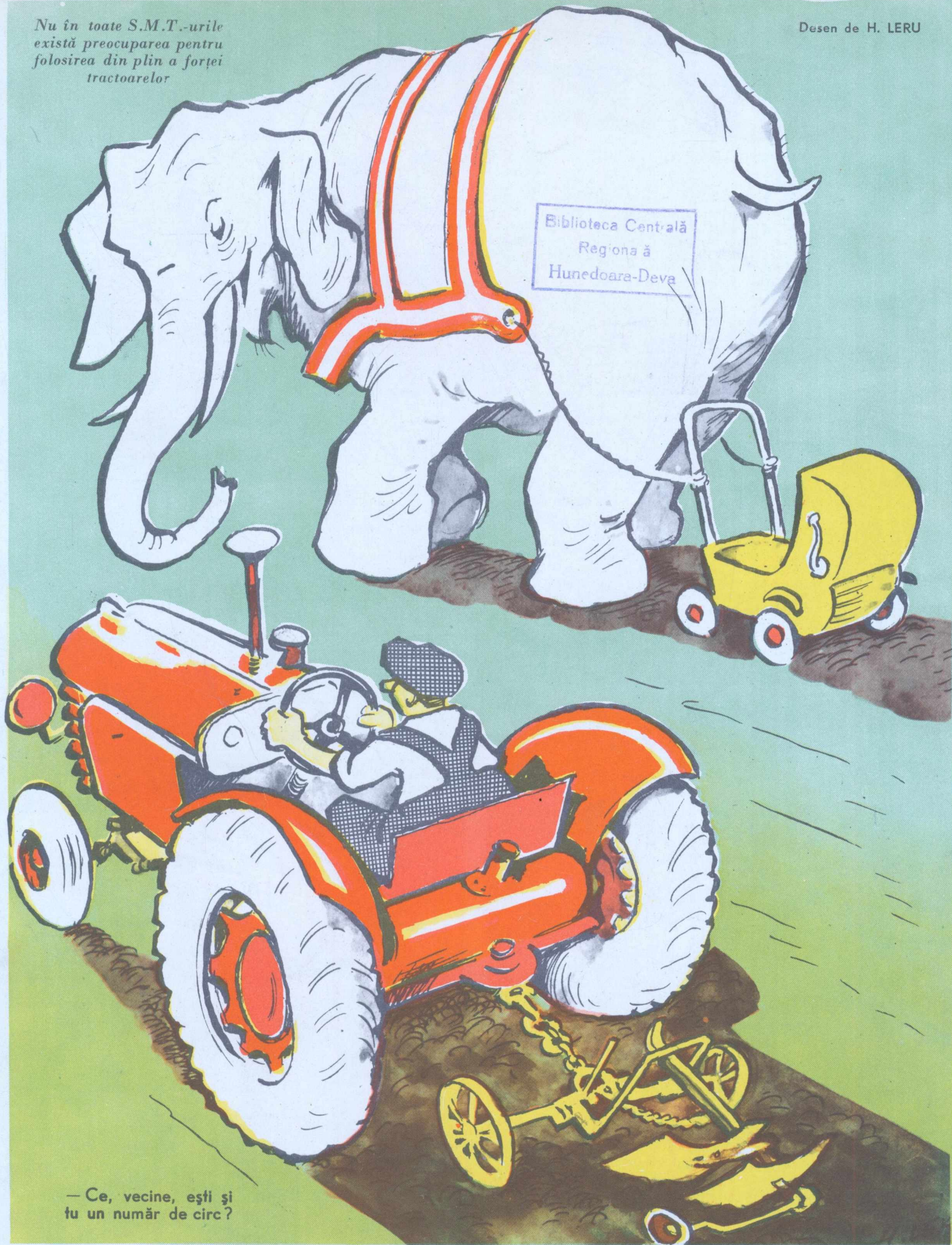

Nu în toate S.M.T.-urile
există preocuparea pentru
folosirea din plin a forței
tractoarelor

Desen de H. LERU

— Ce, vecine, ești și
tu un număr de circ?

urzica

ASCENSOR

CU DOI LIFT-BOI

Fiecare om are în viață un precept după care se conduce. Deci nu putea să facă excepție de la regulă Tănăsache. Iar preceptul lui de bază era acela de a se conduce întotdeauna după precepte. Astfel, în fiecare dimineață se scula devreme, spunându-și că cine se scula de dimineață ajunge departe. Și într-adevăr, ajungea departe, tocmai la G.A.S.-ul unde fusese trimis ca tehnician constructor. Aici, se apuca de lucru, având însă grijă să aplice un alt precept: „Scump, dar face!” Iar din cauză că devizele sale oglindeau această deviză, pînă să termine el o construcție, gospodăria termina fondul. Exact așa s-a întîmplat și cu saivaul pentru oi, care a ieșit cît căminul cultural din comună. Nu ca mărime, ci ca preț.

În ultima vreme, Tănăsache avea o altă deviză, că avea de făcut la G.A.S. și o altă construcție. Și cum el nu lucrează șablon, adică în baza unui singur precept, a venit de data asta cu unul nou: „Mai bine să întrecă, decît să n-ajungă!” Deci, cu această deviză în minte și cu stiloul în mînă, începu să întocmească devizul unei noi construcții. Directorul îl avertiză:

— De data asta vezi să n-o mai faci de oaie...

— Nici o grijă! N-o fac de oaie, o fac de vite, că doar este vorba de un grajd!

Iar într-o zi, cînd gara telefona la gospodărie să ridice nisipul și pietrișul sosit — Tănăsache fu întrebat:

— De ce le-ai adus de la mama dracului, cînd aveam riul la doi pași?

Tehnicianul surise cu superioritate.

— Riul nu ne dă factură ca să avem acoperire la un control. Și apoi dacă am tot lua nisip și prundiș de acolo, se lărgește mereu albia, pînă riul ajunge fluviu, iar gospodăria devine port!

Pe urmă găsi explicații și pentru lemnăria comandată în altă parte, deși avea lemnul în apropiere de G.A.S. Cică, zicea el, dacă iei lemn din pădure, se rărește. Pe cînd din fabrică poți lua oricît. Și așa, veneau materialele; iar în locul lor se duceau banii. Din cauza asta, la un moment dat, Tănăsache ajunse cu construcția la temelie și fondurile la tencuială. Atunci, găsi un alt precept: „Întinde-te cît îți-e plapuma!” Dar cum plapuma lui, adică fondul, era pe terminate, se gîndi să mai taie din picioare, mai bine zis din mărimea grajdului. Că restul de bani rămași vroia să-l utilizeze pentru confortul vitelor. Vorba aia, să trăiască și ele ca oamenii.

Cînd grajdul era pe sfîrșite, Tănăsache ceru o suplimentare de fonduri. Directorul, intrigat, se hotărî să meargă la secția unde se făcea construcția, ca să vadă de ce nu ajungeau banii alocați, cu care s-ar fi putut ridica trei grajduri. Ajuns acolo, mai să se apuce de mîinile de pîr. Norocul lui, că era chel. Ingină:

— Nu văd decît o jumătate de grajd. Unde e cealaltă jumătate?

— Păi... asta-i tot! Il lămuri teh-

nicianul. E cam micuț, dar pe vite nu le interesează într-un grajd lungimea, ci furajele. Că ele habar n-au de dimensiuni... În schimb, poftiți, intrați, să vedeți ce mai grajd a ieșit pe dinăuntru...

— Ce-i asta? zise uluit directorul de cum intră. Ai pus parchet pe jos?

— Doar nu era să pun ciment, care trage la copite! Că dacă vitele se îmbolnăvesc de reumatism, nu le poți trimite la băi de nămol.

— Și asta ce mai este? întrebă pe urmă directorul, ridicînd ochii la ferestre.

— Jaluzele! Să nu bată soarele pretare! Mai bine veniți să vă arăt cum am rezolvat problema încălzitului pe timpul iernii...

Directorului mai să-i vină rău văzînd cîteva sobe înalte de teracotă. Într-un tîrziu, reuși să spună:

— Ce făcuși, măi omule? Sobe din astea nu avem nici în birourile noastre!

— De fapt, eu n-am vrut să pun sobe de teracotă, recunosc Tănăsache. Dar am fost nevoit, că nu mi-au ajuns fondurile ca să fac încălzire centrală...

— Încălzire centrală? Păi atunci asta nu mai era grajd, ci dita-mai bloc!

— Ei, chiar bloc nu, dar un etaj tot ar fi avut. Că la parter puneam cazanele, iar la etaj vitele.

— Vai de păcatele mele! Și cum le urcai pînă sus? Doar nu am mai văzut vaci să urce pe scară!

— Dar ce, v-am spus că făceam scară? Instalăm grajdul ăsta un lift foarte economic. În loc de energie electrică, ar fi mers cu energie bovină. Aveam eu o idee: un cablu tras de doi boi. Adică ei ar fi fost lift-boi!

— Și, mă rog, ăștia cum se urcau sus după ce-și terminau treaba la lift? vru să știe directorul.

— Nici nu urcau, că pentru ei făceam un grajd anexă. Acolo, pe lîngă boii de servicii la lift, mai adăposteam și restul de vite.

— Care rest?

— Cele care nu încap la dormit în grajdul nou.

— Și restul de care vorbești unde o să doarmă?

— E simplu! surise Tănăsache. Fiecare vită va dormi o noapte în grajdul nou și altă noapte în cel vechi.

— În cazul ăsta, de ce am mai construit încă un grajd?

— Tocmai asta uitasem să întreb cînd am primit dispoziție să-l construiesc.

Directorul G.A.S.-ului lăsă din mînă revista, hohotînd de rîs. În clipa aceea intră în birou, tehnicianul constructor.

— Tovarășe director, întrebă el, mi-ați semnat devizul pentru noul grajd pe care trebuie să-l fac?

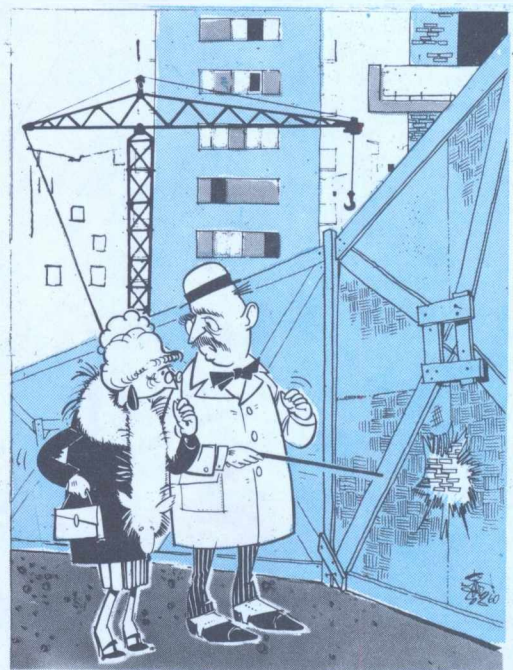
— Să-l semnez? făcu ironic directorul. Nici nu mă gîndesc! Și decît să întocmești asemenea devize umflăte, mai bine ai citi în ultimul număr din *Urzica* sciuța de mai sus, semnată de

V.D. POPA și A. I. APUȘNEANU

— Consider că ai crescut destul de mare ca să vorbim de la egal la egal!!!...

Desen de N. CLAUDIU

Caută nod în papură!...

Desen de SBIERA

Vinovat

Dragă tovarășe responsabil, Iată, au trecut două săptămîni de cînd ați plecat în concediu de boală, două săptămîni de cînd magazinul nostru funcționează fără conducător, și, să bat în lemn, funcționează bine. Totul se desfășoară în cele mai bune condițiuni, în pofida celor care n-au fost de acord să conduc eu magazinul în lipsa dumneavoastră, susținînd că m-ați lăsat în locul dumneavoastră intrucît vă sînt rudă.

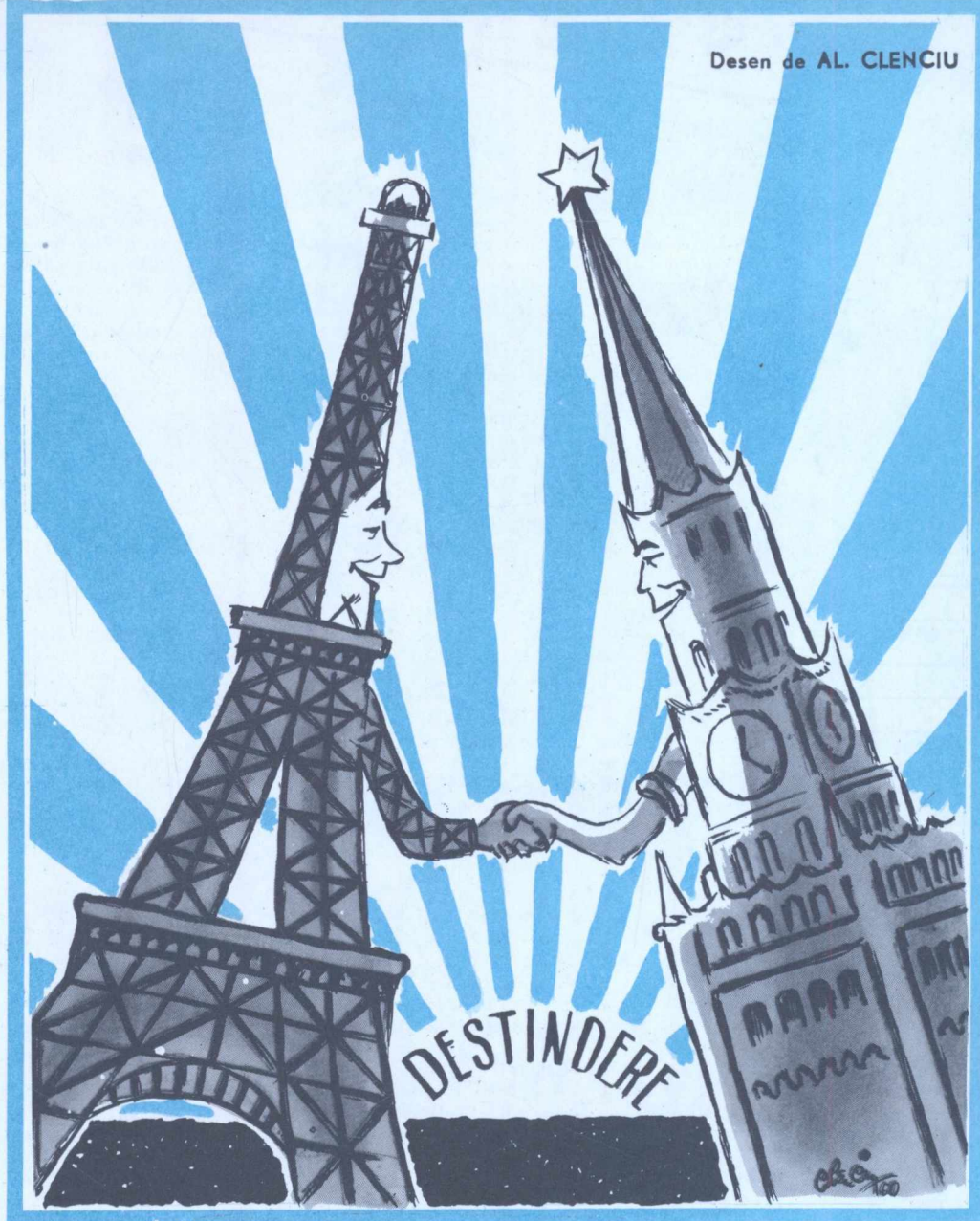
Mîine s-a anunțat vizita inspectorului, și nădăjduiesc să fiu evidențiat pentru modul în care îmi duc munca de două săptămîni. Dar să vă povestesc pe larg:

De îndată ce am primit serisoarea dumneavoastră scrisă acum cîteva zile, în care ne arătați cum vă petreceți concediul, am convocat un miting fulger, în care am dat citire scrisorii, și am analizat pe îndelete fiecare rînd, scris atît de amplu și de documentat. E drept că din această pricină am întîrziat deschiderea magazinului cu un sfert de oră, adică la cinci și un sfert în loc de patru, dar e mult mai bine așa, pentru că ieri la patru și zece ne-a picat un control, și am ieșit foarte prost, tovarășe responsabil, negăsindu-mă la zi cu înregistrarea vânzărilor. Nu aveți însă grijă, controlorii m-au asigurat că procesul n-o să aibă loc înainte de două luni, așa că vă puteți petrece în liniște ce v-a mai rămas din concediu.

IBERNETICA

Între invențiile epocale
pe care omul le-a elaborat
printr-un efort subtil al minții sale
sînt și mașinile de calculat.
Zeu minunat din sîrme și butoane
i se închină cei care dezleagă
probleme mari de mii și milioane
în trei secunde-n loc de-o viață-ntreagă.
Dealtfel respectiva zeitățe
nu vrea nici rugi, nici jertfe pe altare,
ci doar s-o menajezi pe cît se poate
ca să nu facă scurt-circuitare.
Căci dacă i se strică siguranța,
o fișă, o bobină, ori un ac,
mașina mea își pierde brusc prestața
și stă privind cu jînd înspre abac.
Dar chiar și fără-aceste mici defecte
ea poate fi-ntrecută la vîdică
de-un creier cu reflexe mai perfecte:
e vorba de calculatorul Gică.
Acesta n-are creier electronic,
nu e dispozitiv ori piesă rară,
nu e vreun aparat nou, ultra-sonic,
ci vînzător la o „Alimentară”.
Lămii ori păsări, el servește-n fugă,
apoi privind spre ceruri inspirat,
rostește-n vîrfurile buzelor o rugă
și-ți spune pe moment ce-ai de-achitat.
El, calculul îl face la iușeală
și îl rezolvă cît ai zice „pește”,
dar calculînd, mă rog, cu socoteală,
mai totdeauna dumnealui „greșește”.
Căci Gică, cum am spus, nefiînd mașină
nu are sîrme, circuit primar,
nu are siguranță ori bobină,
nu are lămpi, dar are... buzunar.
„Plus-minus”, ca și-n electricitate,
acest sistem pe dînsul îl susține
căci îl aplică practic pe cît poate:
plusul la el, iar minusul la tine!

ION ATANASIU ATLAS

TURNURI ÎN SOARE

e doar Andronic...

În rest, totul merge foarte bine; azi am avut marfă de două ori mai multă decît ieri, fiindcă ieri uitasem acasă cheia de la depozit și toată după-masa n-am mai putut aduce marfă în magazin. Andronic, contabilul, știți dumneavoastră ce poamă e, m-a sfătuit să mă reped pînă acasă și să aduc cheia, dar am refuzat categoric, pentru că asta o știu de la dumneavoastră; un bun gestionar nu părăsește magazinul nici măcar pentru o clipă. Și toată nenorocirea asta s-a petrecut din pricina lui Andronic, care n-a vrut cu nici un chip să intervină să mi se instaleze telefon la domiciliu. Dacă aveam telefon nu s-ar fi întîmplat absolut nimic; telefonam acasă și-mi aducea cheia nevastă-mea, care vă transmite salutări și vacanță plăcută. Vă rog de aceea, ca de îndată ce vă înapoiati din concediu să luați măsuri energice împotriva lui Andronic care-și face pur și simplu de cap. Îmi știrbește prestigiul în

fața inspectorului, care m-a găsit nepregătit, deoarece în loc să vină ieri, cum era vorba, a venit azi și mi-a dat a înțelege că n-ar fi nici o nenorocire dacă n-aș mai veni mîine.

Încolo, tovarășe responsabil, toate merg strună. Am tras o spaimă grozavă din cauza celor patru baloturi cu marfă, pe care le-am lăsat peste noapte în curte (v-am amintit mai sus despre cheia depozitului pe care o uitasem acasă din cauza lui Andronic care nu mi-a instalat telefon!). Incepuse după miezul nopții o ploaie, care nu s-a oprit pînă dimineața. Atunci a sărit Andronic cu gura că s-a stricat toată marfa. Noroc însă de spiritul meu gospodăresc: n-am lăsat baloturile vraise în curte, ci le-am rînduit frumos unul peste altul, așa că toată alarma lui Andronic a fost neîntemeiată, deoarece ploaia nu a stricat decît primul balot. Nădăjduiesc că la viitoarele prime, inițiativa mea creatoare care a dus la salvarea a trei baloturi nu va trece neobservată.

Cu toate aceste greutăți pe care le întîmpin din partea lui Andronic, eu îmi văd totuși de treabă, și sînt fericit că în magazinul nostru merg toate în ordine, ba am făcut și unele economii, din care sper să putem plăti amenda la care am fost supuși de către „Saneșid”, pentru murdăria din magazin, tot din pricina lui Andronic, care s-a opus să închidem magazinul cu un sfert de oră mai

devreme, și astfel controlul sanitar ar fi găsit magazinul închis.

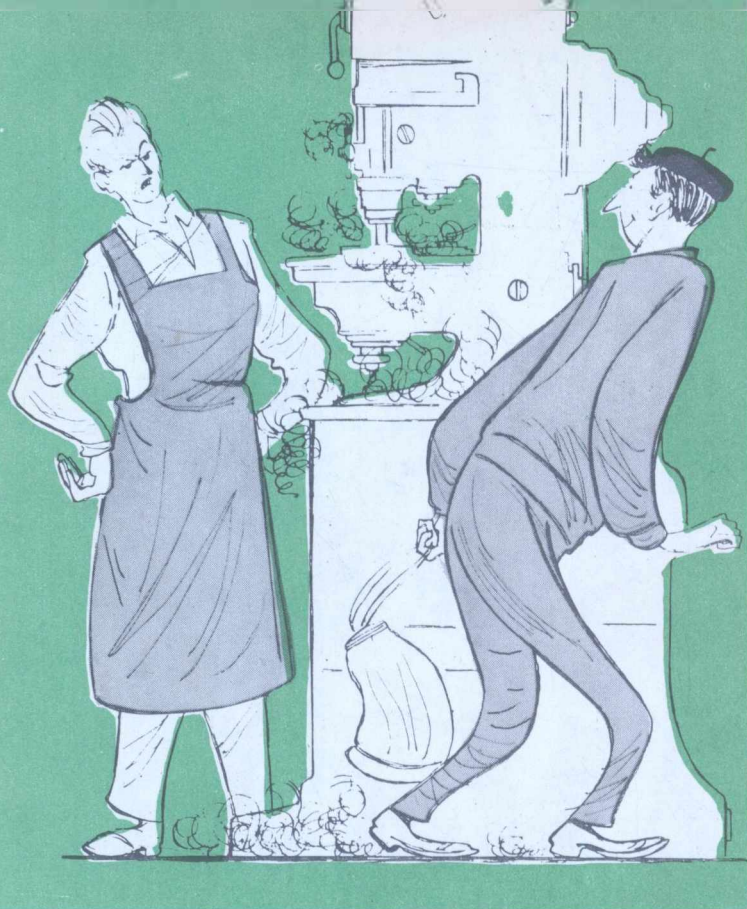
Eu nu știu, tovarășe responsabil, ce-i de făcut cu Andronic ăsta. M-a adus într-un hal de nervi, de-mi vine să sparg teigheaua, să sparg vitrina, să sparg ușa depozitului, că iar am uitat cheia acasă! Sînt ferm hotărît să mă retrag și să-i cedez locul lui Andronic, așa cum a propus tovarășul inspector, firește cu gîndul să-l înfunde pe Andronic!...

În încheiere, tovarășe responsabil, vedeți-vă în liniște de concediu, pentru că aici veghez eu ca treburile să meargă strună, mai cu seamă că buletinul meteorologic a anunțat vreme frumoasă, așa că baloturile cu marfă pe care le-am depozitat azi în curte, nu vor mai fi supuse ploilor și amenințărilor lui Andronic, care se află în momentul de față la directorul general ca să-mi știrbească autoritatea, pînă la retrogradare.

Cu deosebit drag și respect,
Pompiliu Vasanache

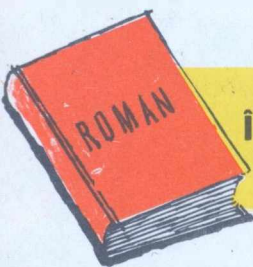
P.S. Rog să-mi răspundeți imediat dacă pe acolo e plăcut și vreme frumoasă deoarece inspectorul mi-a propus chiar acum să plec și eu de urgență în concediu, pentru că, zice el, magazinul are neapărată nevoie de odihna mea.

p. conf. I. AVIAN

— O întinzi și lași mașina necurățată?
— N-o-ntind, o șterg...

Desen de V. VASILIU

ÎN JURUL UNUI ROMAN

Distinsul scriitor Cutare
S-a-nvinețit de indignare
Cînd a citit într-un ziar
Ce-a scris un critic literar
Despre recentul lui roman:
„Ogorul lui Ion Răzvan“.

Spunea-n recenzie că el,
Romancierul, e nișel
Șablonizat,
Schematizat,
Drept care i se conturează
De cîțva timp un nou păcat:
Se cam autoplagiază.
Într-adevăr, analizînd
Cu adîncime, rînd pe rînd,
Tot ce-a creat și tipărit
Reiese foarte deslușit
Că sus-citatul autor
A repetat la infinit
(Fapt devenit supărător)
Același vechi conflict pe care
L-a pus în prima sa lucrare.
Ba chiar și tipurile sale
Neconturîndu-se diverse
Devin din an în an mai goale,
Mai oarecare și mai șterse:
Logodnica principială,
Flăcăul dirz, chiaburul gras,
Institutoarea cam domoală,
În fine, totul după STAS.
(Un STAS al său, pe care el
Nu-l mai modifică de fel).

Deci, scrie criticu-n final,
Romanu-i palid și banal.
Cum poți vorbi de omul nou
Cînd nu te miști de la birou?
Și-ntr-un volum de-atîtea pagini
(Vreo șase sute și ceva)

Doar cu-analize și imagini
Pe cine poți interesa?

— Ce critică revoltătoare
Și ce infamă calomnie!
Își zise negru de minie
Distinsul scriitor Cutare.
Ah, cum e oare cu puțință,
Atît venin și rea credință,
Dar nu mă las! Și ca urmare
A scris o „Scurtă precizare“:
„Ogorul lui Ion Răzvan“
Într-adevăr e un roman
Introspectiv și cu imagini
De 580 de pagini,
Nu șase sute și ceva,
Precum afirmă cineva
Insinuant și insolent,
Un ins total necompetent
Care-a pătruns în mod bizar
La dumneavoastră la ziar.
Numitul, după cît se pare,
Se-ncurcă la numărătoare,
Așa că sînt edificat
Despre nivelul ridicat
Al celui ce m-a criticat
Spunîndu-mi vrute și nevrute.
Pe pentru el am un răspuns
Pe care-l socotesc de-ajuns:
Cincisute-optzeci nu-s șase sute!

Și-n urmă, după ce-a semnat,
Cutare-al nostru s-a calmat
Premeditînd o nouă carte
Cu titlul „Oameni de pripas“.
Curînd va scrie prima parte
Cu-un flăcău dirz și un chiabur
gras.

MIRCEA PAVELESCU

I

nteligent și spiritual obicei! Cum e practicat, se știe. Ii torni lui Popescu, pe ascuns, cerneală în pălărie, iar cînd află ce-a pățit și vrea să se supere, nu-i dai voie; îi spui, zîmbindu-i dragălaș: păcăleală de întîi aprilie!

Sau: — Tovarășe Costică, te cheamă la telefon logodnica! (Tu, mieres în receptor: Îți pup dulce obrăzorii! — Poflim? răspunde sever un glas bărbătesc. Era șeful!) Colegii cu farsa rîd senini: păcăleală de întîi aprilie!
Etc. etc.

Inteligentul și spiritualul obicei al păcălelilor de întîi aprilie e practicat de multe persoane și chiar de unele întreprinderi.

Păcălelile de întîi aprilie se fac la... întîi aprilie. Unele persoane și unele întreprinderi sînt însă mai originale: se țin de păcăleli și în cursul anului.

Păcăleală la S.M.T.

O reușită păcăleală de 1 aprilie a fost făcută din... iulie pînă în septembrie, anul trecut, în satul Moara Grecilor, înglobat orașului Vaslui (O pomenim, ca să nu mai fie repetată și în vara acestui an).

Gospodăria agricolă colectivă «Moara Grecilor» a închiriat de la S.M.T. Moara Grecilor un motor pentru udatul grădini de legume și zarzavat, cu obligația totodată din partea S.M.T.-ului să întrețină motorul în stare de funcționare. Dar S.M.T.-ul i-a tras gospodăriei o frumoasă păcăleală: n-a întreținut motorul. Urmarea: grădina n-a fost udată suficient. Rezultatul: un sfert din producția de legume și zarzavat (circa 2500 kilograme) s-a pierdut. Adică, frumoasa păcăleală a semetistilor a produs gospodăriei o... frumoasă pagubă de cîteva mii de lei.

O ispravă cu care tovarășii semetști nu se pot... semeți.

1 aprilie în toiu iernii

La G.A.C. Moara Grecilor, alît de bun gospodar s-a dovedit tovarășul președinte Manea Ion, încît — pe lîngă treburile făcute în gospodărie la timp — s-au mai întîmplat și următoarele: recoltatul a trei hectare de sfeclă a fost terminat abia la sfîșitul lunii... decembrie, culesul porumbului-știuleți a fost terminat pe la jumătatea lui noiembrie, iar știuleții de pe o suprafață de șase hectare nu erau culeși nici la jumătatea lunii... ianuarie din acest an.

Față de o asemenea pricepere gospodărească și-au dat colectivii și seama că, atunci cînd l-au ales președinte pe tovarășul Manea Ion, s-au... păcălit. Încît, în adunarea generală de la 25 ianuarie 1960, au propus să fie scos.

Proverb gospodăresc: Dacă nu sînt scoși cocenii în octombrie, e scos președintele în ianuarie.

PAC

Mai tare ca Păcală!

Se știe cum a făcut Păcală cu ușa. Spunîndu-i frații lui „să tragă ușa după el“ (adică s-o închidă), Păcală a scos ușa din țîțini și a tîrit-o după el pînă-n pădure.

Ei bine, T.R.C.L. Iași l-a întrecut și pe Păcală. Făcînd niște reparații la imobilul din str. Malinovski nr. 14, unde locuiește și cetățeanul Ciobotaru Ion, i-a astupat acestuia singura ușa prin care circula. Nu i-a scos-o din țîțini. A făcut ceva mai solid: i-a zidit-o. Adică l-a scos din țîțini pe cetățean, fiindcă — timp de trei luni — el și soția sa, nemaivînd ușa, au intrat în locuință și au ieșit din ea... pe fereastră.

Sezîsînd *Urzica* acest fapt Sfatului popular al orașului Iași, i-a pus T.R.C.L. cetățeanului ușa la loc.

Adică a pus ușa la loc după ce-a fost strîns cu ușa.

Păcălirea Urzicii

Și a fost și *Urzica* păcălită.

Întîmplarea de mai sus, cu ușa cetățeanului din strada Malinovski, a sezizat-o *Urzica* Sfatului popular al orașului Iași la data de 27 octombrie 1959. Sezizarea, făcută telefonic, a primit-o la Sfatul popular o tovarășă E. Răchițeanu. Dar dînsa nu s-a oboșit să mai și răspundă *Urzicii* ce curs a dat sezisării.

Timp de trei luni, pînă la 22 ianuarie 1960, *Urzica* a mai făcut, în această chestiune, trei sezisări telefonice, pe care tot tovarășa Răchițeanu le-a primit. De data aceasta, dînsa și-a zis pesemne că, nemaifiind mult de la 22 ianuarie pînă la 1 aprilie, ar avea ocazia unei mici... păcăleli. Și, făcîndu-se că uită prima sezisare din octombrie, a răspuns ultimei din ianuarie, în termeni care, în limbaj nebirocratic, s-ar traduce astfel: Mă mir că sezisați statul cu așa ceva. Reparația s-a terminat de două luni. Mă mir că cei doi soți reclame! Ei circula acum pe ușa, nu pe fereastră.

Urzica e amabilă cu femeile. Ca să-i facă plăcere tovarășei Răchițeanu, uite, *Urzica* se recunoaște păcălită.

Și o păcăleală care durează de trei ani

Dar o strașnică păcăleală, care le întrece pe toate, i-o trage — de trei ani — o întreprindere de construcții din Cîmpina, unui for ciferist din Orașul Stalin.

I.C.M.E. 3 (Întreprinderea de construcții și montaj energo-electric nr. 3) din Cîmpina s-a angajat, prin contract, în anul 1957, să execute niște importante lucrări pentru Direcția regională C.F.R. Orașul Stalin, pe liniile Feldioara-Sighișoara, Bod-Mureni și în stațiile Augustin, Rupea și Archita.

Dar, în 1958... păcăleală! nici una din aceste lucrări nu era (după un an de zile!) terminată.

În 1959, alte păcăleli: din lună în lună, întreprinderea din Cîmpina încheia cu forul din Orașul Stalin cîte o „minută“ (act cu valoare de contract și care prelungea valabilitatea contractului inițial) cum că la data cutare, lucrările vor fi gata. Urmarea: tot păcăleală! Întreprinderea din Cîmpina tot nu se ținea de cuvînt! Și nu s-a ținut nici pînă azi, în 1960, cînd cea mai mare parte din lucrări sînt încă neexecutate.

Forul ciferist din Orașul Stalin s-a ales numai cu vreo zece-cincisprezece „minute“ de-ale întreprinderii din Cîmpina, care fac, în total... trei ani. Lungi minute!

Cînd minutele unei întreprinderi sînt prea lungi trebuie luată din scurt.

C. CRISTOBALD

1 APRILIE

Desen de D. GREBU

— Nu se prinde!... E 1 aprilie!...

1 APRILIE

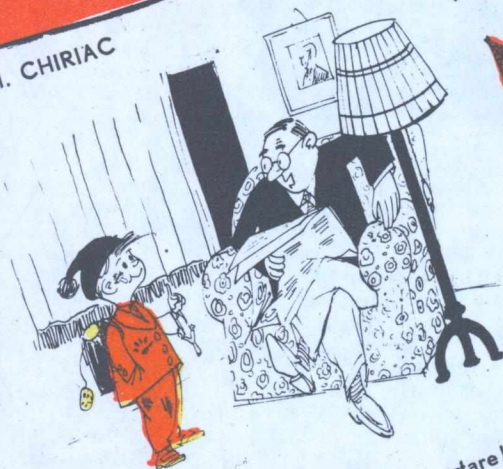
Desen de FRED GHENĂDESCU

— Nu vă supărați, tovarășe! așa e obiceiul de 1 aprilie...
— Azi e două! Înfi aprilie a fost ieri.

VALEA

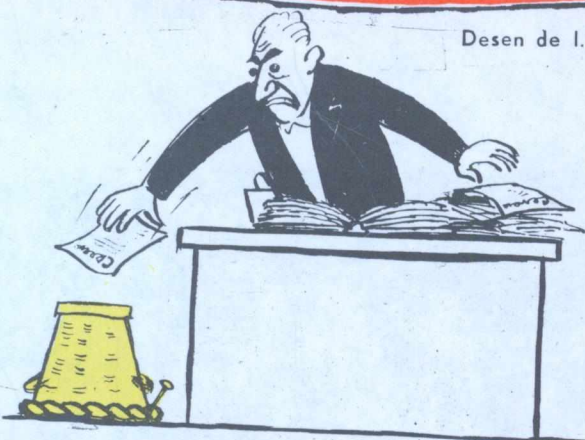
Desen de GH. CHIRIAC

— Tăticule, am luat 10 la purtare!

1 APRILIE

Desen de I. DAVIDESCU

Birocratului, de 1 aprilie

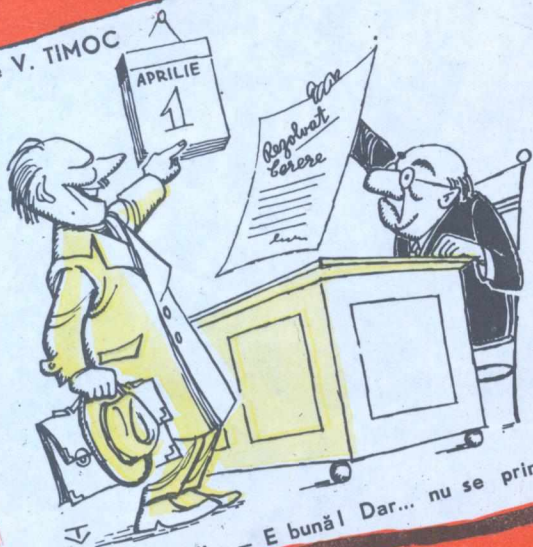
Desen de A. POCH

— Bine, tovarășe, dar caricatura asta s-a mai făcut!
— A ă ă ă... am vrut să vă păcălesc de 1 aprilie..

1 APRILIE

Desen de V. TIMOC

CETĂTEANUL: — E bună! Dar... nu se prinde!

1 APRILIE

Vreau să simt că mă însor...

de SADI RUDEANU

Imi amintesc de parcă a fost ieri. Era în ziua de 8 februarie, acum câțiva ani, când mi-am luat de braț viitoarea jumătate și am urcat emoționați treptele sfatului popular. Familia și invitații ne-au primit veseli în holul clădirii și când ne-am îndreptat spre camera de oficiere am trecut printr-o allee cu flori și zimbete pe ambele laturi. Ofițerul stării civile ne-a primit în picioare zîmbind, ne-a întins solemn mîna, apoi în cameră s-a făcut liniște și el a dat citire legii care ne unea pe viață. Cîtea frumos, rar și fiecare cuvînt al lui răsuna solemn în camera cu ferestre mari. Familia și invitații erau și ei emoționați. Din cînd în cînd se auzea cîte un sughiț reținut. Cînd am spus „Da”, mama mea a izbucnit în plîns. Cînd a spus ea „Da”, a

izbucnit în plîns mama ei. N-am să înțeleg niciodată de ce plîng mamele cînd copiii spun „Da”. Ele se agită, ele vor să-i căsătorească și cînd s-a făcut, plîng. Desigur, plîng de bucurie. Dar asta țî-e cu mamele. Oricine, cînd are o bucurie, ride. Numai mamele, cînd au o bucurie, plîng. După ce actul solemn al căsătoriei s-a terminat, eram toți emoționați, mulți cu ochii înroșiți, ofițerul stării civile ne-a felicitat și, în sfîrșit, am plecat acasă.

Am mai asistat de atunci la multe căsătorii asemănătoare. Dar am văzut și altele. Cei doi miri vin, se așază, gîlbui la față, înaintea estradei. În spatele lor, familia și invitații. Vine și ofițerul stării civile. Intră grăbit, cu cravata strîmbă și ia în mîna cartea. „Gata?” „Gata!”

La ușă e îmbulzeală, mai vine lume. Dar el de pe estradă face ordine: „Să nu mai intre nimeni! Ce-î gălăgia asta?”

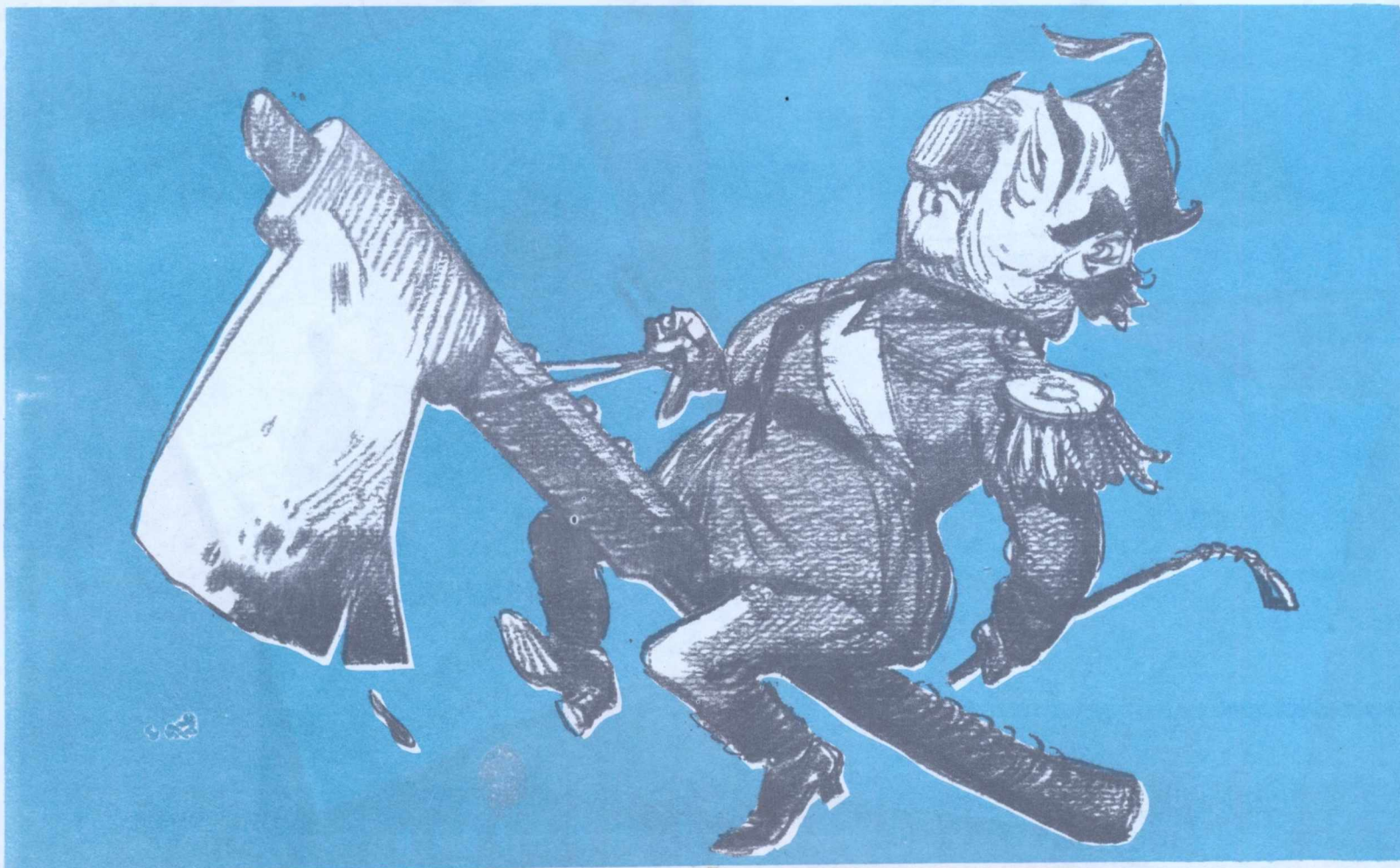
În sfîrșit începe să citească. Parcă citește un proces-verbal de contravenție. Nimeni nu sughite, nimeni nu plînge; pînă și cei doi miri și-au revenit și se uită plictisiți în tavan. Familia și invitații discută pe șoptite de-ale casei și chiar cele două mame sînt liniștite și zimbătoare, că te-ntrebi, văzînd scena, de ce-o fi venit toată omenirea asta cu flori la o șuetă de un sfert de oră. În sfîrșit, ofițerul stării civile a citit ce trebuia să citească, deși ai impresia că a citit un rezumat. Pe urmă ajunge la punctul culminant, cînd îl întrebă pe el, dacă vrea s-o ia pe duraneaei, pară îl întrebă cît e ceasul. Și te mai miri de ce tînrăbui îi tremură glasul cînd spune „Da”. Cînd o întrebă pe ea dacă îl vrea pe dumnealui, pară ar întreba-o dacă Jean, coaforul, lucrează tot acolo. Dar și ei îi tremură glasul cînd spune „Da”. Încolo, nu mai tremură nimeni. Apoi, funcționarul închide cartea și o zbughește. Urmează felicitările care sînt însă lipsite de entuziasm și cam seci, pentru că fiecare are impresia că a asistat cel mult la tragerea Pronoexpres și se miră, cînd gustă din fondante, de ce se servesc fondante la Pronoexpres. Pe urmă, fiecare vine cu florile, le pune în brațe mirilor și pleacă grăbiți la alte treburi mai serioase. Cei doi tineri rămîn cu părinții, își dau seama că s-au căsătorit, dar nu știu cînd. Pentru că ceea ce s-a întîmplat acolo, înainte cu cinci minute, pare să fi fost oricare, numai căsătorie nu.

Fiecare cetățean vine uneori cu o treabă la sfatul popular. Dar vrea tot omul ca, atunci cînd vine la sfat să se însoare, să nu aibă impresia că e o zi la fel cu cea de alaltăieri cînd a venit tot la sfat pentru o adevărîntă sau să întrebe dacă i-a sosit actul de naștere de la Pașcani.

O dată se însoară omul, dacă are noroc, și atunci vrea să știe că se însoară! Și chiar dacă se însoară de două ori tot îi place să-i plîngă mama, să sughite invitații și mai ales să vadă în atitudinea ofițerului stării civile că se întîmplat un eveniment important în viața lui. Pentru că dacă pleci de la sfat, după ce te-ai însurat, la fel cum pleci de la „Alimentara” cu „două sute șuncă”, toată solemnitatea asta nu mai are nici un haz.

Pe cîntea mea, cînd vezi cum se întîmplat la unele căsătorii, observi că mai solemn e la divorț. Sînt acolo doi asocieri, un judecător, toți cu figuri solemne, alături un secretar căruia nu-i scapă nici un cuvînt, nimeni nu se grăbește, toți sînt atenți, vorba aia: știe omul că divorțează. Nu dorește nimănui să știe cum vine asta, pentru că, dacă e să vorbim, mai bine fără solemnitate la căsătorie decît cu solemnitate la divorț.

Dar pentru că veni vorba.

FRANCO ESTE CĂLARE PE SITUAȚIE...

Desen de EUGEN TARU

CONTROLUL DE CALITATE

De la turnătorie s-a scos piesa din formă.
Controlul calității, văzînd-o uniformă,
Desigur, i-a dat drumul direct la prelucrare.
Pînă aici e simplu, va spune fiecare.
Dar piesa ajustată, pe urmă găurită,
Necesita, vezi bine, o latură strunjită.
Aici povestea noastră a luat o-ntorsătură
Ciudată, fiindcă strungul găsise o fisură
În piesa socotită drept bună la-nceput,
Și care dintr-o dată a devenit rebut.
Deci cui să se impute? Al cui este păcatul?
Urma să se găsească, firește, vinovatul.
Strungarul avea scuza că-i luase doar o față,
Cînd apăruse grava fisură cît o ață.
Probabil turnătorul a fost un gură-cască
Dar vezi, turnătorii n-a vrut să recunoască.
O piesă aprobată mai mult de-o săptămînă
Ce-a colindat trei secții, mergînd din mină-n mină
Mai poate să acuze pe cel care-a turnat-o?...
Deci mai rămîne-n culpă acel ce-a transportat-o.
Văzînd că se complică-ntr-o nouă cercetare,
Controlul a-nchis ochii, dînd piesa la livrare.
De ce-a făcut el astfel... pricepe cititorul,
Găsise vinovatul... era „cumpărătorul!”

P. BUTUCESCU
Maistru la Coop. Electro-Bobinajul

CU PRILEJUL CELEI DE A XV-A ANIVERSĂRI
A ELIBERĂRII UNGARIEI

Nu pot să mă laud cu nivelul meu tehnic. Știu despre tehnică exact cît știa despre proză burghezul gentilom al lui Molière. Cu singura deosebire că burghezul gentilom, pînă la urmă, s-a lămurit cum e cu proza, în timp ce pentru mine tehnica a rămas o enigmă. Mie ori îmi pui în mînă un plan tehnic, ori îmi pui harta geologică a mezozoicului, tot una e. Dacă vreau să mă lămuresc, îl întreb pe frate-meu, inginerul. El citește planurile cum citești dumneata poeziile. Și-i place să le cerceteze seara, ca un general care pregătește atacul. Din cînd în cînd, hop, pic și eu cu cîte o întrebare:

— Asta ce mai e?

— O mașină.

— Și la ce folosește această mașină?

— La nimic.

Unul care se pricepe poate ar rămîne nedumerit, dar mie dacă mi-a spus frate-meu că-i așa, pun mîna în foc că așa e. Atîta numai nu pricepe capul meu, cum poate o mașină complicată să nu folosească la nimic? Și, dacă tot e vorba să nu folosească la nimic, de ce n-au făcut-o mai simplă?

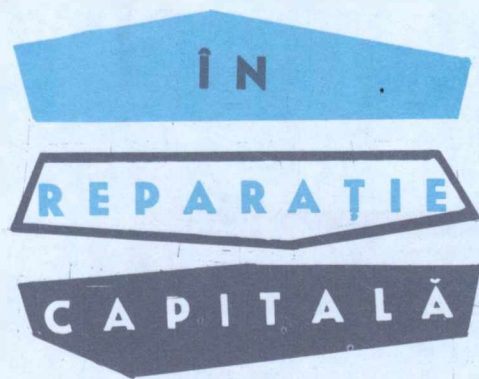
— Asta-i o mașină stricată — mă lămurește frate-meu, și încercuiește o parte cu creionul roșu: — Vezi asta?

— O vād.

— Ei bine, asta nu există!

Ca să vedeți pînă unde a ajuns tehnica: nu numai că poate să facă o mașină care nu folosește la nimic, dar e în stare să și deseneze o instalație care nu există. Eu, care nu știu tehnică, niciodată n-aș putea face așa ceva.

În cîteva cuvinte, frate-meu mă lămurește că acea parte a existat, dar i s-a rupt angrenajul de transmisie și atunci au trimis toată mașina la el, pentru reparație capitală. Mă uit cu milă la desen. Mie mi-e milă cînd chinuiește cineva un cîine sau o pisică, darămite cînd rupe un biet angrenaj de transmisie nevinovat! Vinovatul trebuie negreșit pedepsit. Asta, după părerea mea. După

sau să nu contezi pe o dublă pneumonie planificată din timp

părerea lui frate-meu, însă, vinovatul nu e vinovat. Angrenajul s-a rupt singur, din cauza axului motor, care se strîmbase. Mi se rupe inima, cînd aud că bietul ax a rămas strîmb, dar n-am ce să-i fac. S-a strîmbat singur din cauza lagărului care s-a decalibrat. Dar nici lagărul nu-i vinovat pentru că lagărele nu se strîmbă din proprie inițiativă; au intervenit niște fire de praf, care au intrat pe la garnitura slăbită din cauza șaibe al cărei filet s-a dat peste cap, cînd meșterul Matei a strîns mai tare de piuliță.

Dacă dumneavoastră ați înțeles ceva din cele de mai sus, vă rog să-mi explicați și mie, pentru că eu n-am înțeles. Eu, am spus de la început, nu mă pricep la tehnică. I-am și spus lui frate-meu:

— Nițel mai la nivel de popularizare, nu poți să-mi explici?

— Mai la nivel de popularizare, dacă nea Matei trimetea să-i facă de la început altă piuliță, nu se întîmpla nimic.

— Și de ce n-a trimis?

— Și-a zis că poate să mai aștepte pînă la reparația capitală. Atunci se repară mai cu teamei.

— Și ce, nu-i așa?

— Ba e așa, numai că pentru mașină secția asta de reparații generale este cam ce-i secția de chirurgie pentru oameni: te face sănătos, dar ești mai sănătos dacă dai mai rar pe acolo.

Cum vorbește în exemple, cum încep să pricep. Dacă o reparație capitală e cît o operație, o biată piuliță stricată e cît un guturai. Nu-i totdeauna obligatoriu să-l tratezi.

— Nu-i obligatoriu să-l tratezi — confirmă frate-meu. Numai că una e să nu tratezi guturaiul pentru că nu trebuie tratat și alta e să nu-l tratezi în speranța că poate faci o dublă pneumonie și atunci le tratezi pe toate deodată.

Exemplul cu pneumonia m-a convins. Încă două-trei exemple de astea și învăț tehnică și medicină deodată. Mai umblu și pe la alte planuri, poate îmi dă un exemplu cu meningită sau cu diabet. Dar frate-meu n-are timp de alte planuri. El trebuie să repare ce a început. Înclocuiește șaiba slăbită, înclocuiește lagărul decalibrat, înclocuiește axul răposat, înclocuiește mult regretatul angrenaj. Dar asta încă nu e tot. Face un deviz. Manoperă, materiale, preț de cost. Astea nu mai au analogie medicinală. Mă uit ca pisica-n calendar. Frate-meu e însă în elementul lui. Face de două ori fiecare calcul, face de trei ori fiecare socoteală. Pe urmă, pune cifrele unele sub altele: amortizarea, beneficiul, cheltuielile. Pe mine, mă apucă durerea de cap. Iar dacă mă apucă, nu stau cu mîna-n sîn; iau un antinevralgic. Nu vreau să intru cu capul în reparații capitale!...

VICTOR PIȚIGOI

Sugestie pentru arbitrii care se deplasează greu pe teren.
Desen de FRED GHENĂDESCU

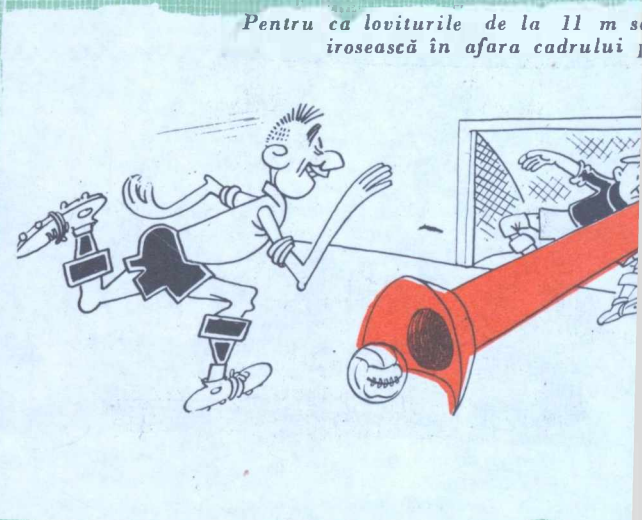

Propunerea caricaturistului A. POCH pentru acei spectatori care încearcă să vizioneze meciul de la tribună cu bilet de peleră

SUPOTERI și ADVERSARI

Dorința ca echipa

Pentru că loviturile de la 11 m se irosească în afara cadrului

Soluție pentru unii jucători care prestează un joc individual.
Desen de SBIERA

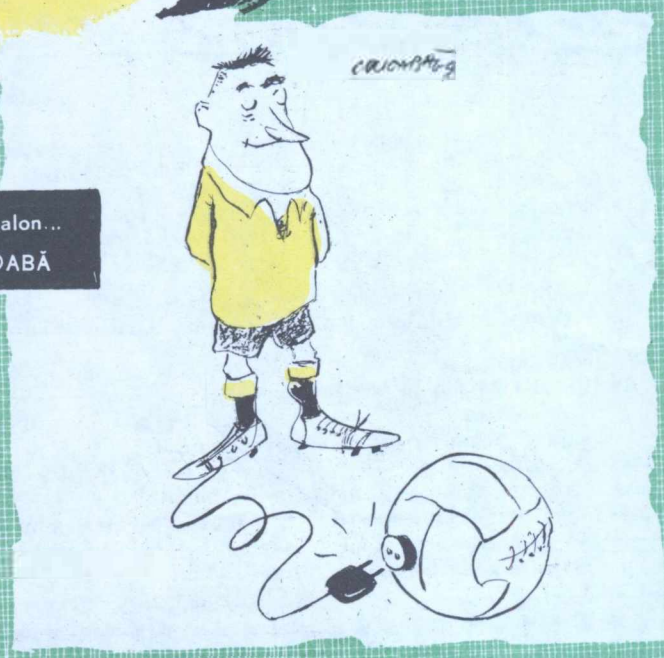

NERILE ȘI SUGESTIILE OR, LA ÎNCEPUTUL SEZONULUI DE

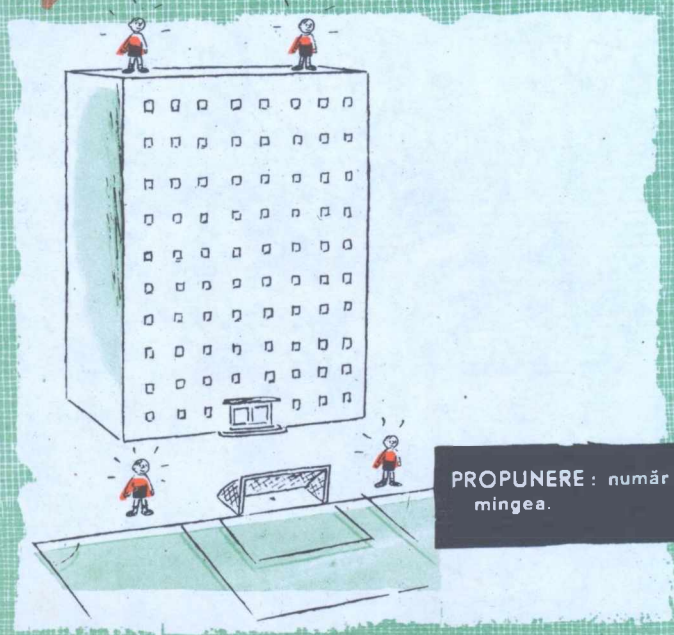

DAVIDESCU atunci cînd joacă
al

Pentru aceia care nu au „priză” la balon...
Desen de ȘT. COCIOABĂ

AL. CLENCIU propune acest dispozitiv prin care se
asigură marcarea golurilor fără multă bătaie de cap.

PROPUNERE: număr sporit de băieți care
mingea.
Desen de A. P.

1 APRILIE

Aprilie apare-n Capitală
Cu garderoba plină de corole,
Înfoaie un zefir ca din greșală
Jupoanele narciselor frivole.
E-o lună ce se ține de contraste
Cu soare știrb și ploaie din senin
Da-n atmosferă tinde să adaste
Un iz de proșpețime aprilin.

Vine-aprilie la tine
Cu petale suprafine
Și culori de soare pline
Da-n paner ascuns mai ține
Tot în țiple cristaline
Și-un buchet de voie bună
Cum n-adeuce altă lună:
Scoate zi-nții în iveală
Flori hazlii de păcăleală.

„El” cu „ea” prin parc se plimbă
În decorul care-și schimbă
Zdreanța hainei hibernale
Cu mătășuri naturale.
— Mă iubești?

— Nu te iubesc!
Dar un zîmbet ștrengăresc
O demască din greșeală:
Păcăleală, păcăleală!

Mi-a adus ilustra-mi soașă
Roșii proaspete plocon.
— Unde le-ai găsit?
— La piață.
— Nu te cred, sint de carton!
— Păcăleală, păcăleală
Sint de speță naturală,
Pirgurile lor sfere
Sint din Leordeni, din sere.

Știi o blondă platinată
Vîrsta țî-o va spune-ndată:
— „Douăzeci și nouă, vai!”
O fi... număr de tramvai:
Sub căneală

la iveală
Țipă dunga de beteală
Păcăleală, păcăleală!
Anii dumneaei,
ehi,

Sint vreo patruzeci și trei.

Întîrzie unu-acasă
Și nevasta-i furioasă...
Mai tîrziu îl vezi venind
Parcă-parcă dibuind:
— Știi?... Avem o situație:
Complicație
Colosală...
Păcăleală, păcăleală!
Contrazice roșu nasul,
Prea i se-ncliează glasul.

Vine-aprilie cu soare
Și dogoare

pe ponoare
De îți pare că e vară.
De aceea din eroare
O petunie ușoară
Și-a scos catifeaua-afară.
E-o greșeală capitală
Spune burnița ce trece
Picurînd a ploaie rece:
Păcăleală, păcăleală!

CONSTANTIN OTTESCU

Șase lei și... 01

La centrul 4 al cooperativei „Tel-nica Sticlei” din str. Buzești nr.19.
— Aș vrea să-mi puneți fotografia asta în ramă. Cînd e gata și cît costă?

— Poimîine și costă 6 lei și 1 ban.

— Și... cît?

— Și 01. Conform tarifului expus și-n vitrină.

— Și dacă n-am... 01?

— Ar însemna să am minus în casă, și la un control...

— Asta așa e. Atunci o să dau 6 lei și 5 și cred că-i bine.

— Nici așa nu-i bine, c-atunci iese plus la monetar și iar ies prost.

— Măi să fie! Nici cu minus, nici cu plus! De-unde faceu rost de-un ban?

— Ei, zice responsabilul c-un zîmbet divizionar. Pînă poimîine o să găsiți dv. un prieten să vă împrumute cu suma asta.

In stradă, dau de-un vechi amic.

— Popescule, zic, tu ești... suma mea!

— Ce-i aia?

— Suma, băiatule! Tu ești salvarea!

— Nu sînt eu, dragă. Salvarea e la 06.

— Păi tu ești 06, fiindcă am nevoie de...01!

— Ești suferind? zice el, privindu-mă bănuitor.

— Ba sînt sănătos ca un rinocer!

Dar am 6 lei și îmi mai trebuie 1 ban — să-mi pun fotografia-n ramă!

— Atunci... tot cum am spus eu,

zice el, aruncîndu-mi o privire suspectă.

In clipa aceea îmi vine o idee genială; e drept că astea-mi vin numai la o sută de ani o dată, dar îmi vin.

— Știi ce? Îi spun responsabilului. Pune-mi în ramă cinci fotografii la diferite etape biografice: asta cu breton și ursuleț, în hăinuțe marinare, cînd mi-a ieșit mășeaua de minte, ca recrut în Cișmigiu și asta de cînd fac pe umoristul. Așa că cinci bucăți a 6,01 fac 30,05 lei și am terminat socoteala. Dacă-mi place, o aduc și pe mama mare. Are 30/40.

— Mama mare?

— Fotografia, nene. Numai să nu mi-o pui tot c-un ban în coadă, că... n-o am în cinci etape.

— Fiți liniștit, zîmbește responsabilul. Aia costă 16 lei... și 73!

Fiindcă de mai mult timp îi promiseseam puștiului un diascop pitic, intru în magazinul „Apicola” din bul. Băleescu. Alt ghinion pe capul meu: 19 lei și...14 bani!

— Totul se poate, cînd ai puțină fantezie! zice vînzătoarea amabilă, ca să mă scoată din încurcătură. Luați de 86 de bani și niște bomboane cu miere. Sînt plăcute la gust și conțin vitamine.

— Că bine zici! Mare lucru să ai... puțină fantezie!

Ajung la vopselăria din str. Bărăției nr. 25 și cer o sticleuță cu ulei și un kilogram de vopsea maro.

— Da, vă rog, 4,92 uleiul și 9,24 vopseaua.

— Aoleu!

— Dacă vă simțiți rău, să chem Salvarea! zice vînzătorul îndatoritor.

— Mai bine ați chema un... calculator de precizie!

— Am înțeles ce vă doare. Fiți liniștit, căci totul depinde de inspirație. Eu, spre exemplu, am cum-

părat ieri o pensetă pentru nevas-tă-mea. 8 lei și... 5 bani.

— Așa mai merge! zic.

— Ar fi mers, dac-aș fi avut 5 bani. Noroc că vînzătoarea a avut marea inspirație și mi-a oferit, spre rotunjire, un articol de 20 de bani: un... laxatin.

— Adică vrei să zici să iau vop-seaua și un laxatin?

— Nu, eu vă dau niște furnicid.

— Dar eu n-am furnici, nene.

— Pentru cînd o să aveți. Vorba lui Bernard Shaw: nu se știe nici-odată!

Simțeam furnici în tot corpul cînd am intrat la unitatea 13 a cooperativei „Muncă și Artă”. Mă cunoaște responsabilul.

— Pari supărat! zice el.

— Ți se pare. Sînt doar contra-riat de micile ghinioane fracționate pe care le-am avut azi. Spune și dumneata dacă nu-i caraghios să mai întîlnești prețuri ca 6 lei și 1 ban!

— Asta o mai fi cum o mai fi, dar să vezi alături — la unitatea 20 a cooperativei „Soarele”: o centură 95,32 lei. Te pot servi cu ceva?

— Mi-aș comanda o cămașă, dar să nu-mi vîi cu fracțiuni imposibile ca să-mi oferi spre rotunjire... laxatin sau furnicid!

— Ferească sfîntul! Am un zefir alb cu 9,52.

— Păi, parcă-ți spusei că vreau cu altă... terminație.

— Atunci, niște «Leonida» bleu.

— Tot cu 52 în coadă?

— Nu. Cu 14 lei și... 62!

Nu mai fumez de vreo 14 ani, 5 luni, 3 zile, 15 minute și 47 de secunde. Da' n-am mai putut. Intru la debitantul de alături și cer o țigară.

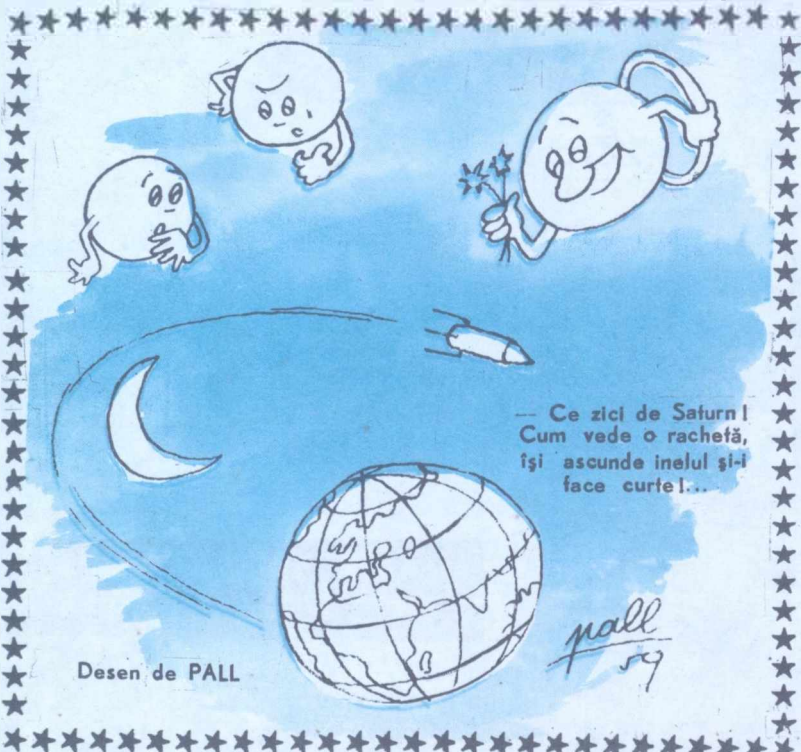
— Una mai tare, ca să mă calmez! zic. Și dacă se poate, să nu fie cu... ulei de nucă sau perie de dinți.

— Vă dau o țigară Pax de foi.

— Cît costă?

— 56 de bani...

VALERIU FILIMON

Desen de PALL

PROPUNERE

Mi-a spus, discret, cînd m-a-nîlnîit pe sală:
 — Ideea ta nu-i chiar originală!
 Dat fiind că tehnica utilizată
 E, nu te supăra, cam demodată
 Fapt care demonstrează foarte clar
 Că nici nu-i inovație măcar.
 Cînd am analizat-o pe secvențe
 I-am observat și-o gamă de carențe:
 În planșa anexată la dosar,
 Și-anume chiar la axul circular,
 Tu ai omis o șabă la buloane
 Și n-ai pus numărul de pinioane,
 Iar la un lagăr ai lăsat distanță
 Și nu i-ai pus un arc de siguranță.
 Sînt lipsuri foarte grave, ca atare,
 Nimic din ce-ai făcut nu stă-n picioare.
 Dar vezi ideea ta, ca o scînteie,
 Mi-a zămisliț în minte o idee
 Și fără nici o falsă modestie
 Ea izvorăște dintr-o fantezie
 Care îmbină-n mod armonic stilul
 Cu tehnica modernă și utilul.
 Tu ai omis un element, ei bine,
 Eu i-am dat locul ce i se cuvine.
 Apoi am pus în ultimă instanță
 Un știft la arcul de la siguranță.
 Aportul meu îți pare poate mic
 Dar distilat de-al minții alambic
 Se dovedește-n cazul actual
 Indispensabil, chiar... esențial.
 Un amănunt găsit la timp, promite
 Să capete valori nebănuite
 Așa precum e cazul nostru chiar
 Cînd un „ceva” mărunt, elementar,
 Gîndit profund și pus cu socoteală
 Îmi dă o inovație colosală.
 Deoarece nu sînt un om ingrăt
 Și dat fiind că tu m-ai inspirat
 Stirnindu-mi tot elanul creator
 Vreau să-ți propun să fii... coautor.

ION RUȘ

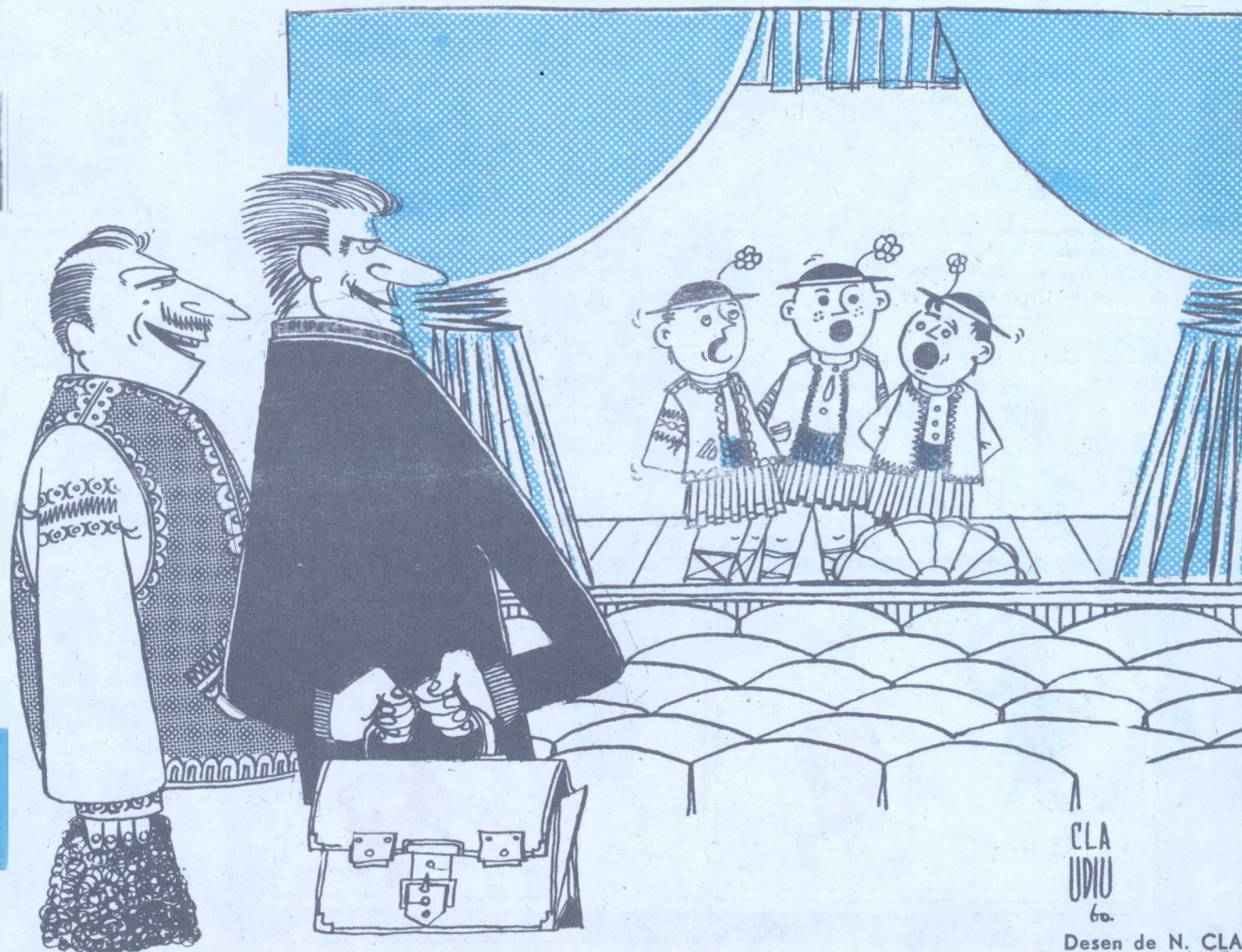
totdeauna aceeași
 însemnătate atît
 calității cît și can-
 tității

— De ce nu le-o fi plăcînd murra mea?!

Desen de C. CAZACU

Activiști care nu sprijină activitatea căminilor

— Frumos cîntă!l vedea-i-aș mar!l
 — Păi pînă treceji încă o dată pe aici ajung flăcăi în legal

CLA
 UDIU
 60.

Desen de N. CLA

ÎNTR-O GARĂ OARECARE

Într-un restaurant din gara...
(Nu spun care, că-s amabil
Ca să nu fac zile fripte
Tinărului responsabil).

Deci, în urbea respectivă
Fiind grăbit din cale-afară,
Treuind să plec cu trenul...
Hai să iau masa în gară
Și cu geamantanu-n mână
Întru fără multă vorbă
Mă așez frumos la masă
Și comand să-mi dea o ciorbă.

Mi-o aduce ospătarul
Prompt, cu cea mai mare grabă,
Însă ciorba-i cam stătută
Cam sălcie și cam slabă,
Piinea-i veche și uscată
Parc-ar fi piatră de var
Ca s-o tai îți trebuiește
Fărăștrăul circular.

— Atunci adu-mi o friptură
Că-s flămînd, zău, ca un ciine.
— Astăzi n-avem, dar ne-duce
Poate miine sau poimiine...
Am plecat posac de-acolo
Plin de supărări firești...
Și-am mîncat tot într-o gară,
Dar în gara București.

Dup-o lună-n urbea-aceasta
Se întîmplă să fiu iară
Și mă duc ca să iau masa
Tot la restaurant în gară.
De-astă dată ghinionul
Meu e fără de pereche
Fiindcă ciorba-i tot sălcie
Iară piinea e tot veche.

De fripturi nici pomeneală,
Ospătarul mi-a șoptit:
— Ieri aveam vreo cinci, dar astăzi
Este, dar s-a isprăvit.
Și-am plecat mîhnit, Urzico,
Cum nici nu-ți închipuești,
De credeam că mor de foame
Pină-n gara București.

D-aia îți aștept răspunsul
Cu nespuse-nfrigurare:
La restaurantul gării
Cînd găsi-voi de mîncare?
Doar atit: o ciorbă caldă,
O friptură la grătar,
Piine proaspătă și bună
Și măcar un gogoșar...

Fiindcă vreau să viu, Urzico,
Cu familia-n plimbare.
Tot la restaurantul gării
Din orașul (nu spun care)
Să-mi serbez acolo ziua
Cu amici contemporani
Că-mplinesc în luna august
Șaptezeci și trei de ani.

ION PRIBEAGU

Sîntem în fața cortinei. Nu v-o mai descriu,
se cunoaște... Din cele două părți ale scenei
ies concomitent inginerul-șef al Întreprinderii
„Făclia” și tovarășul Plească, achizitor,
specialist în obținerea tuturor lucrurilor imposibil de obținut.

INGINERUL: Plească, unde te ascunzi,
Plească, noi sîntem în întrecere și tu nu
ești de găsit! Șuruburi ai adus?

PLEASCĂ: Dar nu credeți c-avem destule
în magazie?

INGINERUL: Destul, nu-i niciodată
destul! Dacă ne trebuie destul plus 1? Lasă,
mă băiatule... să fie!

PLEASCĂ: Da' ce, tovarășe inginer, șuru-
burile sînt acadele să se consume așa?

INGINERUL: Nu vreau să știu nimic. Te
duci la direcția de aprovizionare, la Tripcea,
spui, plîngi, explici, implori și vii cu cel
puțin 10 mii de șuruburi. Nu mă interesează!
Șurub să te faci!

PLEASCĂ (cu parapon): Mă duc, tova-
rășe inginer! (ise).

Cortina se ridică. Scena ce urmează se pe-
trece într-un birou. Undeva, deasupra scaunu-
lui de la birou, o pancartă: DDRAAF! La
birou se află un personaj care lucrează. În
birou năvălește Plească gîfîind:

PLEASCĂ: Tovarășe Tripcea, ai milă de
un om năpăstuit!

TRIPCEA: Treci la subiect... Numai să
nu-mi ceri o repartiție.

PLEASCĂ (și mai umil): De ce?

TRIPCEA: De șuruburi.

PLEASCĂ (rugător): Numai cîteva... că
stă „Făclia”. Ce ne facem?

TRIPCEA: Și cam cîte vă trebuie?

PLEASCĂ (rugător): Numai cîteva. 50...
(șăgalnic): 50 de mii, nene Tripcea.

TRIPCEA (sare în sus): Cum? Ai înne-
bunit? Dar pentru cîți ani vreți să vă apro-
vizionați voi cu șuruburi?

PLEASCĂ: Ani? Zile, tovarășe Tripcea.
Că ne sînt numărate zilele dacă nu ne dai.

TRIPCEA: O stăruie „Făclia”, dar mai
e și „Motorul”.

PLEASCĂ (mirat): Mai vrea și „Motorul”?
Păi matale știi cîte are ăla? Un vagon de
șuruburi! Nici nu știi ce șmecher e.

O PROBLEMĂ CU ȘURUBURI

— scenetă —

TRIPCEA: Dar ce, crezi că i-am dat?

PLEASCĂ (sever): Bine ai făcut! (milog):
Dar ce faci cu mine? Știi ce? Să nuspui că
nu vreau să te ajut: Dă 40 de mii acum și
nu mă mai vezi pînă hă, hă... poimîine.

TRIPCEA: Pe „Avîntul” îl știi?

PLEASCĂ: Cum să nu-l știu pe „Avîntul”!
Bun băiat... Delegatul de acolo, tovarăș de
suferință!

TRIPCEA: Ei, nu te gîndești și tu la el?
Dacă-ți dau ție 40 de mii de șuruburi/lui
ce-i mai rămîne? Lor le crapă buza după
unu și tu vrei 40 de mii!

PLEASCĂ: Ce vorbești! Săracul! Știi ce?
Iau numai 30 de mii și vorbesc cu ai mei să
pună unu da, unu nu.

TRIPCEA: Mă, „Făclia”, dacă pui unu
da, altul nu, îți trebuie numai jumătate din
ce ai cerut, adică numai 20 de mii.

PLEASCĂ: Și zici că „Avîntul” are atîta
nevoie?

TRIPCEA: Are, mă Plească, are nevoie
urgentă pentru cisternele alea noi.

PLEASCĂ: Nu zău, și cît i-ai dat?

TRIPCEA: Nu i-am dat încă nimic. Păi
n-ai venit tu să ceri 20 de mii?

PLEASCĂ (concesiv): Asta e drept: am
venit și aștept!

TRIPCEA: Dar să vezi, el de cîte ori a
venit și de cînd așteaptă. (Confidențial):
Păi tu știi în ce situație e „Avîntul”? (îi
face semn să se apropie): Dacă nu le dăm
urgent șuruburi, se desfac cisternele în bucă-
țele. Vine și mă caută acasă. Din pat mă
scoală.

PLEASCĂ (copleșit): Știi ce? Îmi dai
numai 10 mii. Pun unu da, două nu.

TRIPCEA: Degeaba, măi Plească, măi!
Cisternele alea mîncă la șuruburi! Pun-te
tu în locul meu. „Avîntul” e om serios.
O inimă am și eu și mi se rupe inima cînd
mă gîndesc la ei. Și ce cisterne ar putea să
iasă dacă ar avea șuruburi! Și eu să nu le
dau?

PLEASCĂ: Îmi dai... îmi dai cît vrei
d-ta, cît de puțin, să nu vin cu mîinile goale
acasă și restul dă-le lor...

TRIPCEA: Nu le dau.

PLEASCĂ (topit): Bine... dar... oameni
sîntem și cisternele stau cu mîinile încrucia-
șate și așteaptă.

TRIPCEA: Să aștepte. Parcă dumneata,
ce, nu aștepți să-ți dau șuruburi?

PLEASCĂ (induioșat la maximum): La-
să-mă pe mine, nene Tripcea. Ce facem cu
băiatul de la „Avîntul” (mustăcește a plîns).
Mie... (cu reproș)... acum mi se rupe inima
mie!...

TRIPCEA: N-am încotro.

PLEASCĂ (deznădăjduit): N-ai?

TRIPCEA (gest de neputință): N-am!

PLEASCĂ (consternat): Ce vorbești?

TRIPCEA: Să pună și ei unu da, altul nu.
Dacă trebuie să-ți dau ție!

PLEASCĂ (generos): Nu-mi mai da!
Nu-mi mai da nimic! Dă-le lor!

TRIPCEA: Dar de unde să le dau?

PLEASCĂ (izbuind în hohote de plîns):
nu mă lua așa, nene Tripcea că... mă faci
să-ți dau eu. (Brusc inspirat): Asta e, miine
îți trimit pentru „Avîntul” 20 de mii de
șuruburi. Ce, să rămînem fără cisterne?

TRIPCEA: Cum, mă Plească, îmi dai
mie 20 de mii de șuruburi? Și tu ce te faci?

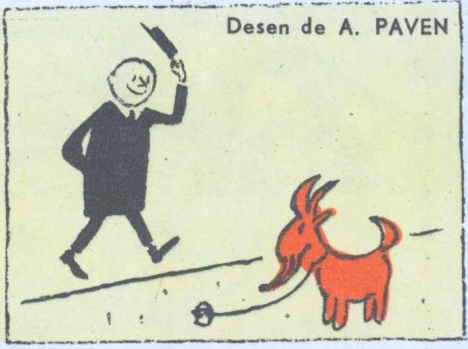
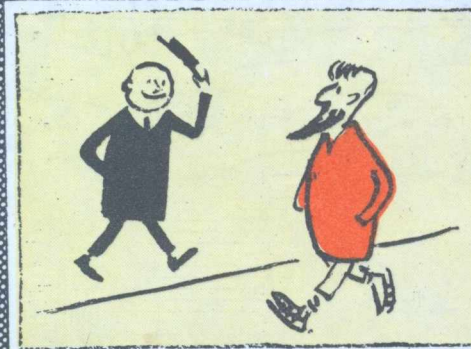
PLEASCĂ: Lasă, nene Tripcea, dar ce
crezi că rămînem noi așa, la ultimul șurub?
Mai avem rezerve... Om mai găsi noi 30 de
mii în magazie.

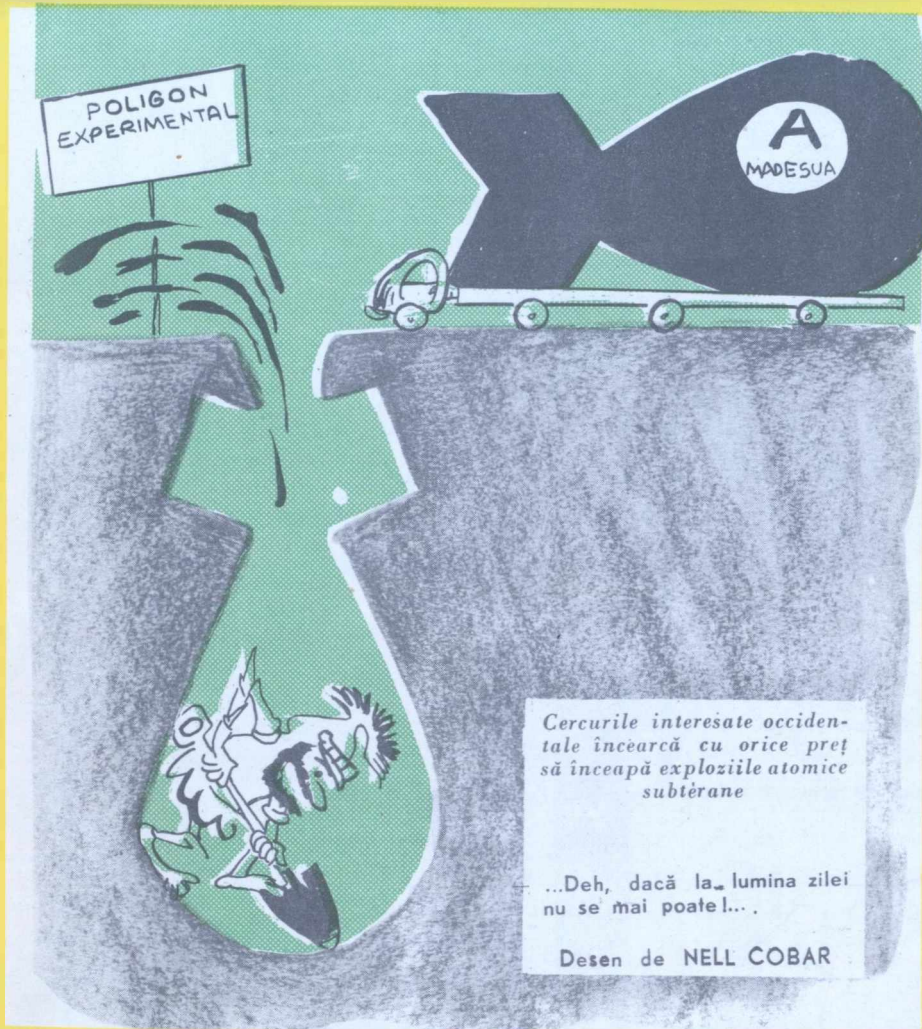
TRIPCEA: Șmechere! Numai să știi un
lucru: cisternele se fac cu nituri!

O. CONSTANTIN

PERIPEȚIILE LUI NAE GĂMĂLIE

Desen de A. PAVEN

Curcile interesate occidentale încearcă cu orice preț să înceapă exploziile atomice subterane

...Deh, dacă la „lumina zilei” nu se mai poate!...

Desen de NELL COBAR

ÎN LUMINA FAPTELOR

Ubi bene...

Cu prilejul unui banchet oficial, președintele consiliului de administrație al unei societăți de navigație aeriană a declarat, pătruns de un puternic patriotism: „Orice belgian are două patrii: Belgia și Congo”. Cite patrii are orice congolez nu se precizează, dar de vreme ce „orice belgian” are două patrii, e clar că orice congolez nu are nici una. Asta, după părerea oratorului.

Desigur, domnul președinte cunoaște vorba latinului „ubi bene, ibi patria”. Numai că, după părerea congolezilor, pentru belgieni Congo-ul nu e nici patria și — vai! — nu o mai duc acolo nici chiar atât de „bene”.

Diplomație...

După cum relatează o știre din „Le Drapeau Rouge”, într-una din zile, ambasadorul Spaniei la Havana, d. Juan Pablo de Lojendio, n-a fost de acord cu cele difuzate de televiziunea cubană. Și atunci, domnul ambasador (din economie de spațiu, nu-i repetăm numele integral), s-a deplasat personal pînă la studio, a dat năvală în fața obiectivelor și, apropiindu-se de microfoane, a încercat să completeze programul anunțat cu un număr propriu, afară din program: un discurs. Poate e cineva curios să știe ce avea dînsul de spus în discurs: avea de dezmințit știrea difuzată, potrivit căreia ambasada spaniolă s-ar fi amestecat în chip grosolan în unele treburi interne ale Cubei. Și pentru a dezminți, d. ambasador s-a amestecat în chip și mai grosolan în treburile interne ale televiziunii cubane.

Cu aceasta, emisiunea la televizor a luat sfîrșit. Cu aceasta a luat sfîrșit și misiunea d-lui Juan Pablo de etc. Numai că emisiunea de televiziune a reînceput a doua zi, pe cînd misiunea diplomatică a ambasadorului la Havana s-a terminat definitiv: a fost invitat să părăsească neîntîrziat Cuba.

În Japonia ia amploare lupta poporului japonez împotriva guvernului Kiși, care a semnat recent, la Washington, tratatul înrobitor cu S.U.A.

Desen de V. VASILIU

— Acum, sînteți în deplină securitate! Aici da, dar cînd vom ajunge acasă???

O surpriză

De anul nou, Compania de căi ferate Yverdon-Sainte-Croix a hotărît să facă o surpriză plăcută călătorilor săi: n-a majorat prețul biletelor de tren, așa cum se aștepta publicul. Acum, publicul ar avea motive să fie fericit. Ar avea motive, dar nu e. Nu e pentru că publicul nu prea călătorește cu bilete. Publicul călătorește mai mult cu abonamente pentru că linia deservește o regiune muncitorească de trafic periodic. Prețul abonamentelor s-a majorat. Așa că, din cei care circulă pe linia aceasta, cel mai greu o duc cei cu abonamente. Dar nici cei cu bilete nu-s fericiți pentru că scumpirea biletelor se așteaptă de la o zi la alta. Singurii care o duc bine sînt membrii consiliului de administrație al companiei: ei circulă cu permis...

ȘTIRI ULTRASCURTE

În orașul Modest din California, 34 tineri și-au propus să intre cu toții într-o singură... cabină telefonică. Dar omul propune și... cabina dispune și ea de o limită de rezistență. Încercarea „modestilor” a prefăcut cabina în țandari. 84 tineri de la Colegiul din Graton (Connecticut-S.U.A.), mult mai inteligenți, au reușit să intre, dracu știe cum, într-un... W.C.! Păcat numai că strădaniile „sportivilor” au fost degeaba. Cu totul alta ar fi fost situația dacă s-ar fi străduit să intre într-un... spital de boli nervoase. Cu timpul poate s-ar fi vindecat!

*

La Nuremberg, lucrătoarele din 11 saloane de pedichiură și-au demonstrat arta făcînd pedichiură... pe ele-

fanți. Asta a fost dorința patronilor saloanelor sus-pomenite. Nimic deosebit. În occident există doar spitale și restaurante pentru cîini și cluburi pentru pisici. Era nefiresc ca pedichiura pentru elefanți să lipsească. După ce toate animalele salvate de Noe de la înec vor trăi în occident omeneste, va rămîne ca și oamenii de acolo să trăiască în sfîrșit ca animalele.

*

Numeroase arestări au fost operate în rîndurile agenților de poliție din Chicago. Motivul? „Operau” mîna în mîna cu gangsterii! Se pune întrebarea: în cazul unui furt, pe cine să învinuiești? Pe gangsteri, sau pe colegii lor, polițiștii? Greu de răspuns, dar și mai greu de răspuns e cui să reclami.

Poliției, sau Trustului gangsterilor cinstiți?

*

Camera superioară a parlamentului olandez a adoptat în unanimitate o rezoluție prin care condamnă guvernul american pentru refuzul de a permite avioanelor societății olandeze K.L.M. de a ateriza la Los Angeles. Nejustificat refuz și justificat protest, din moment ce Olanda, ca țară membră în NATO permite bombardierelor americane să aterizeze în oricare punct de pe teritoriul ei.

Ce păcat că Grigore Alexandrescu nu e cunoscut în Olanda. Are o fabulă cu „egalitatea și cățiii” care ar fi lămurit problema.

V. RADULESCU

Într-un meci cu echipa Suediei, hocheiștii canadieni, care au cîștigat partida, au scos, prin joc brutal, doi adversari.

SPORT ÎN OCCIDENT

— Și asta ca să nu zică cumva că nu i-am bătut!..

Desen de IONIȚĂ JIANU

FALS TRATAT DE GRAMATICĂ

Acest tratat îl punem la îndemina oricui pentru a-l folosi dacă simte... nevoia. Chiar și numai o simplă lectură, fără aplicații practice, va avea asupra cititorului un efect curativ. Așa că vă sfătuim să-l folosiți cu încredere.

I. **Vocabular.** Chestiuni generale cu înțeles special.

— Despre conținutul cuvântului. Cuvintele conțin de obicei mai multe înțelesuri, iar uneori conțin și diferite obiecte. Vom da câteva exemple: cașcaval (caș + caval), mărunț (măr + unt), nervos (nerv + os) etc...

— Caracterul variabil al vocabularului. Anumite tipuri de cuvinte variază în funcție de tipii care le folosesc. De pildă, cuvântul „pilă” în combinații ca: iei o pilă (de la magazin), pui o pilă (la șef) și te-ai pilit (la restaurant).

II. **Fonetică**

— În limbă sînt întîlnite deseori consoane dentale. Există și vocale dentare care se întîlnesc la dentist, așa cum sînt: aaa, ooo!

III. **Morfologie**

— Rădăcina și tulpina. Există cuvinte care au rădăcină și tulpină, dar nu mai au coroană. De exemplu, cuvîntul „rege”, la noi își avea rădăcina în familia Hohenzollern, tulpina în partidele burgheze, iar coroana i-a zburat demult.

— Cuvîntul poate avea un prefix ori un sufix. De multe ori însă cu un cuvînt se poate pune la fix.

— Substantivele se pot deosebi după gen, număr și caz. Se cunoaște un apreciazabil număr de substantive care au genul în funcție de caz. De exemplu, substantivul „bulvardist” e feminin cînd merge să se coafeze, e masculin cînd acostează o femeie și e „neutr” cînd e tras la răspundere pentru „genurile” lui. Mai există substantive masculine care fac femininul în chip deosebit. Dăm câteva exemple: un coroaș — o coroașă; un moș — o moașă;

un glob — o gloabă; un lup — o lupă; un cod — o coadă, etc.

— Declinarea constă în trecerea unui substantiv prin toate cazurile. De pildă, substantivului „șperțar”, în cazul... acuzativ, i se va aplica un articol hotărît (conform Codului Penal) și va avea un viitor... cu complicații.

— Adverbul — după cum se știe — stă mai mult pe lingă verbul cărui îi arată însușirile. Dacă „șefului” i s-ar spune verb, „lingușitorul” ar fi cu siguranță adverb.

— Conjunția leagă două cuvinte cu același rol în propoziție. Vom da un exemplu: El și Ea azi s-au cunoscut, mîine s-au întîlnit la Sfatul popular pentru a se căsători și poimîine s-au întîlnit la tribunal pentru a divorța. După cum vedeți, deși El și Ea au același rol (de soți), totuși conjunția „și” nu i-a putut lega pentru mult timp. Dar asta nu înseamnă că trebuie să se dea toată vina pe biata conjuncție.

IV. — **Sintaxa**

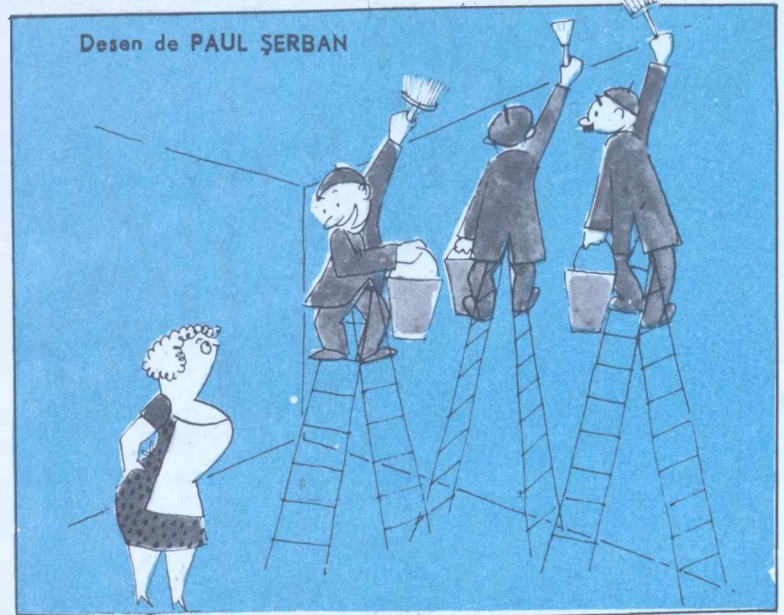
În gramatică există complemente, iar între oameni complimente. Se întîmplă, uneori, ca unor subiecte să li se atribuie complimente de circumstanță din cauză de scop. Acestea sînt în funcție de timp, de loc și de... persoană.

De pildă, pentru a intra în grația unor persoane, unii folosesc formule ca: „Aveți un dar al vorbirii minunat! Insuși Cicero, dacă v-ar auzi, v-ar invidia”. „Numai datorită talentului dv. de organizator neîntrecut, întreprinderea noastră a întrecut pe celelalte”.

Acestea făcîndu-se mai ales la locul de muncă sînt complimente de loc. Dar decît asemenea complimente, mai bine... de loc.

— Ultima chestiune de care ne vom ocupa o constituie felul propozițiilor. Din studiile făcute pînă în prezent, se cunosc propoziții subordonate, coordonate și dezordonate.

I. GRIGORESCU și I. TOFI

Desen de PAUL ȘERBAN

— Ce vă mai trebuie ca să terminați?
— 3 kile de vin și ceva numerar!!!

Paznicul

— Și cum vă spun: cu mine, pungășu-a dat de dracul!
Nu-i merge să mă fure cu traista ori cu sacul
Că sînt cu ochii-n patru, și nu mă mișc din loc
De-aș sta o zi și-o noapte în grindină sau foc...

Așa vorbea un paznic de-aiurea sau de-aici,
Înconjurat în poartă de patru-cinci amici.

— La mine cu hoția, băiete, nu-i de trai!
Și hohotind, amicii ziceau: „Așa-i, așa-i!”

— Eu îți descopăr hoțul, prieteni, dintr-o mie!
Și toți, ca la comedă, îl aprobau: „Se știe!”

Și-n timp ce „vigilentul” vorbea cu ochii-n zare
...Îl scoțeau „amicii”, virtos, prin buzunare!

STELIAN FILIP

ABILITATE ȘI AMBIȚIE

Abilitate la Cluj

Sfatul popular al orașului Cluj, răspunzînd la o sesizare a *Urzicii* despre anumite lipsuri și abateri, semnalate la unele unități ale T.A.P.L. Cluj, arată și măsurile luate.

La bufetul nr. 4 „Bulevard”, preparatele din carne, ca de pildă mititeii, vor avea pe viitor gramajul cuvenit. La laboratorul de cofetărie al trustului, care nu aprovizionează în permanență unitățile cu toate sortimentele, inclusiv cu sașuri, responsabilul Elekes Dionisie a fost schimbat. La unitatea nr. 2 „Pelișor”, canagiul Boda Vasile, care dădea lipsă la gramaj, a fost retrogradat pe timp de trei luni. Magazinul Szébeni Gheorghe de la depozitul de alimente al trustului și responsabilul Gyorko Iosif de la unitatea nr. 3, care nu-și îndeplineau conștiincios serviciul, au fost îndepărtați.

Apoi, răspunsul sfatului arată că neglijențele și abaterile, care au atras aceste sancțiuni, au fost posibile datorită lipsei de îndrumare și control de care s-au făcut vino-

vați tovarășul director coordonator Mureșan Mihai și tovarășul director comercial Durghiu Gheorghe.

Și Sfatul popular al orașului Cluj își încheie răspunsul cu precizarea că „pentru eliminarea acestor lipsuri, sesizarea *Urzicii* a fost prelucrată cu... șefii de servicii din cadrul T.A.P.L.”

Procedare plină de... abilitate! Se speră, probabil că — fiind prelucrați... șefii de servicii — vor deveni mai activi... directorii.

Ambiție la Bistrița

Am sesizat secția raională de cineație Bistrița (regiunea Cluj) că, de multă vreme, caravana ei cinematografică n-a mai rulat nici un film în satul Șoimuș.

În răspunsul ce ne-a trimis, secția raională de cineație motivează faptul astfel: între satul Șoimuș și comuna Șieu există un pod stricat care împiedică intrarea caravanei cinematografice în sat.

Sesizînd acest lucru Sfatului popular al

raionului Bistrița, am primit răspuns din partea sfatului: între comuna Șieu și satul Șoimuș... „nu există nici un pod stricat” (fapt verificat și confirmat și de corespondentul nostru voluntar, tovarășul Socaciu Aurel din Șoimuș) drept care „caravana cinematografică poate intra fără nici o greutate în acel sat”.

Degeaba! Secția raională de cineație are... ambiția ei și o ține morțiș: nu rulează filme în satul Șoimuș, „fiindcă există între acest sat și comuna Șieu un pod stricat”!

Dată fiind această ambiție a secției raionale de cineație, nu rămîne decît o soluție: sfatul popular al raionului să... strice un pod ouarecare între comuna Șieu și satul Șoimuș, apoi să-l repare la loc... ca să aibă pe unde trece caravana cinematografică de la Bistrița.

În felul acesta, vor izbuti și cetățenii din Șoimuș să vadă filme.

C.

URZICO,

Subsemnatul, Șarlota Ileana Ioana Remisovschi, fost femeie, actualmente bărbat, te rog să-mi dai o povată: ce să fac?

Timp de 50 de ani am fost femeie, dar trebuindu-mi acum câteva luni, aici la Sibiu, actul de naștere, și cerându-l Sfatului popular al orașului Cluj, mi s-a trimis certificatul nr. 638803 în care stă scris că sînt de sex... bărbătesc.

Îți închipui, dragă Urzico, prin ce emoții trec de-atunci. Mai ales că sînt și... măritat. Vreau să spun că sînt... însurată. Poftim, nici nu mai știu cum sînt.

Așa că te rog fierbinte să mă sfătuiești cum să...

Un moment, dragă Urzico. Nu mai e nevoie să mă sfătuiești nimic. Problema s-a rezolvat. Ca răspuns la reclamația mea am primit acum de la Cluj certificatul corect nr. 639.522 în care sînt, din nou, de sex feminin. (Primul certificat îl greșise funcționara Pipaș Maria de la Oficiul de stare civilă din Cluj).

Bine, dragă Urzico, că sînt iarăși femeie! Bine că a fost și funcționara neglijentă de la Cluj sancționată. Să nu regrete. Mai bine, funcționara sancționată pe drept, decât femeie devenită, așa deodată, bărbat.

Șarlota Ileana Ioana
(fost bărbat, actualmente din nou femeie)
str. Dimitrov, nr. 5, Sibiu

DRAGĂ URZICO,

Ai făcut bine că ai transmis Sfatului popular al raionului Tășnad sezișarea ce ți-am adresat cu privire la starea în care se găsește căminul cultural din satul Sudurău. A putut afla astfel și sfatul popular raional că sala căminului cultural din satul nostru e tare neîngrijită: pereții îi sînt murdari, ferestrele n-au geamuri, ușa n-are clanță, dușumeaua scenei e stricată, iar în toată sala nu se află nici o bancă.

Și e bine că sezișarea ta telefonică a primit-o, la sfatul raional, tovarășul secretar Săbău. Îl știm om inimos. Ai constatat chiar tu: te-a și asigurat că „s-au luat măsuri”. Niște măsuri erau, desigur, necesare. Dar cred că, pe lângă măsuri, ar mai trebui și... ceva scînduri, puțin var și niscaiva geamuri.

Și dacă se aduc toate astea îți dau în scris că nu mai e nevoie de măsuri.

Ivanciuc Rodica
com. Birsana, raionul Sighet,
regiunea Baia Mare

URZICUȚO,

Satul nostru, Băița, din raionul Șomcuța Mare, reg. Baia Mare, este radiofonic și are și cinematograf. În funcția de crainic al stației de radioficare, tov. Miron Sabău care e și operator la cinematograful, transmite anunțuri după cum îl taie capul. Astfel: „Pe ecranul cinematografului din Băița va rula „în premieră” mult căutatul film...”

Uneori, tov. Miron Sabău aduce tarafuri de lăutari pe care-i pune să cînte la microfon, făcîndu-le reclamă, în felul său, pentru a fi angajați... la petreceri.

Uneori emisiunile sale proprii se reduc la bilbieli sau anunțuri greșite ca, de exemplu: „Toți cetățenii cărora le-a «expediat» buletinul, să se prezinte să-l schimbe”...

Ca operator de film e și mai și: lasă aparatele de proiecție pe mîna copiilor de școală Sălăjan Aurel și Ceteraș D., astfel că filmele sînt rulate în cele mai proaste condițiuni.

Trimite-i, tu, Urzicuto, o doză de critică „în premieră” lui Miron Sabău ca să-l vedem „pentru ultima oară” ducîndu-și activitatea așa cum ți-am spus.

Mai mulți cetățeni din satul Băița, raionul Șomcuța Mare

URZICO DRAGĂ,

Stau și mă gîndesc... adică, mai bine zis, mă gîndesc fără să stau, fiindcă deocamdată nu prea am pe ce să stau. De mai multă vreme doresc să-mi cumpăr scaune curbate, dar n-am avut norocul să le găsesc în magazinele de mobilă. Aș fi vrut să-mi cumpăr și un cuier-pom, dar n-am găsit nici măcar un cuier-ramură, așa că mă aдрсеz ție, Urzicuto, cu următoarea rugămintă: întrebă tu pe cei în drept, în ce constă greutatea fabricării sorturilor de mobilă amintite? Dar te rog să pui întrebarea în așa fel, încît răspunsul să se audă pînă în... Giurgiu, localitate în care nu se găsesc astfel de articole de mobilă.

Eugenia C.

Blocurile M.F.A. nr. 10,
Giurgiu

DRAGĂ URZICO,

Pe rampa gării Hamangia, raionul Babadag, regiunea Constanța, au poposit niște călători ciudați: un pod rulant, fără identitate (serie), o mașină de împrăștiat îngrășăminte chimice (cu seria nr. 580545) și două motoare de tip T.N., unul de 50 H.P. și celălalt de 8 H.P.

De unde și de cînd au venit, nu se mai știe. De asemenea nu se cunoaște ținta călătoriei lor. Fapt este că aceste mașini și utilaje zac pe rampa gării Hamangia, înfrunțînd cu o răbdare de... fier, intemperiiile.

Din cauza... plictisului îndelungate au ruginit strașnic și tot așteptînd, și-au pierdut răbdarea... bucată cu bucată. Motoarele s-au împrietenit cu copiii școlii elementare din apropiere, cărora le împrumută cu plăcere șuruburi, piulițe și diferite piese, pentru jocurile lor. Podul rulant abia se mai ține pe picioare și aproape că a intrat în pămînt de rușine că nu știe al cui este. Cît despre mașina de împrăștiat îngrășăminte chimice, să nu mai vorbim: se împrăștie și ea, pe zi ce trece.

Ale cui or fi, Urzicuto, aceste mașini și utilaje părăsite? Nimeni nu știe nimic. Poate că le găsești tu beneficiarii, la care să ajungă, vorba ceea: fie și mai tîrziu, decît... la I.C.M.

Gh. Vizureanu
comuna Baia — raionul Istria

Text:
**SORIN
RĂȘCANU**
Foto:
**GHEORGHE
POPESCU**

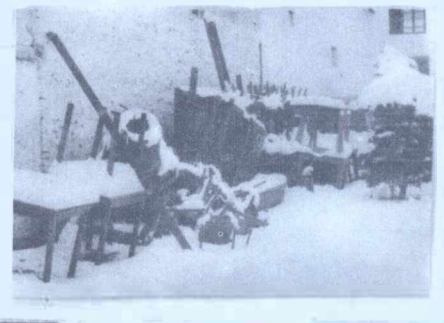
In centrul orașului Făgăraș stau depozitate de către Intr. Vin-alcooli butoaie care împiedică circulația.

Cînd le-o vedea cum stau grămădă
Taman în centru, fără șagă
Va spune-oricine-o să le vadă:
— „Precis că le lișește-o doagă!”

Ceasul acestui turn din Orașul Stalin stă nereparat de foarte multă vreme.

„Orologiul bate noaptea jumătate!”
Ne spunea odată versul măiestrit.
Inșă azi la poartă nimeni nu mai bate
Fiindcă de-atuncea ceasul s-a oprit.

La vară de-ai să vii aici
Ca să mînci și tu pe-nsele
Ți se va spune: „Da, sînt mici!”
Dar, din păcate... nu sînt mese!

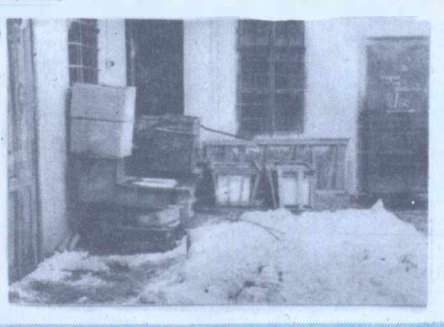
La clubul Intreprinderii „Carmen” din București nu se poate desășura nici un fel de activitate deoarece sînt depozitate stive de cutii cu încălțăminte.

Au pus în club zeci de cutii
Inșă cu asla-mi pare mie
Că dinșii, oameni grijuții,
Au pus chiar clubul... la cutie!

Sobe de gălit noi și alte mărfuri au fost lăsate pradă intemperțiilor în curtea O.C.L.-ului mixt Făgăraș.

Că s-a dus iarna cea grea
Avem toate probele
A luat gerul cu ea,
Dar a luat și sobele!

URZICA

REVISTĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefone:
Secretariat: 15.38.56; Secția scrisori: 13.86.12
Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 37
Prezentarea grafică: STIX CIUVETESCU
TPPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA SCINTEII „I. V. STALIN” — BUCUREȘTI

CIAN-KAI-ȘI: — Stați bine? Nu vă deranjez?